

หนึ่ง

สายลมแผ่วพลิ้วพัดโฉบมาเบาๆ ต้นหญ้าเขียวแซมน้ำตาลโตนแอนตาม กระแสลม บรรยากาศโดยรอบช่างสดชื่นชวนให้เคลิบเคลิ้ม ทว่าหญิงสูงใหญ่ ร่างกายอ้วนท้วนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าทะเลสาบกลับตัวสั่นไหว นางยกมือหนาขึ้นปิด หายตหน้าที่ค่อยๆ ร่วงรินจากเบ้าตากลมจนอาบนองทั่วใบหน้าที่มีแต่ตุ่มหนอง ทุกอณูพื้นผิว เสียงสะท้อนให้ของนางดังถึงประจุกคนเจียนจะขาดใจสิ้นไร้ซึ่ง ความสุข

นัยน์ตาแดงช้ำมองพื้นน้ำกว้างที่หักเหแสงจากดวงอาทิตย์ทันทีที่ตก กระทบทอประกายระยิบระยับ ฉับพลันสตรีอัปลักษณ์นางนั้นก็ตัดสติใจทั้งกาย มหึมาด่าดั่งลงใต้พื้นน้ำ

ตุ้ม!

“กรี๊ด! คุณหนู! คุณหนูตกน้ำเจ้าคะ!” สาวใช้คนสนิทที่มองอยู่ไม่ไกล กรีดร้องเสียงหลง ฉับพลันนั้นชายนับสิบคนก็กระโจนลงไปในทะเลสาบกว้าง หมายช่วยชีวิตผู้เป็นนาย ร่างสตรีในชุดสีแดงถูกช่วยขึ้นมา นางไร้ซึ่ง สติล้มป้ช้ญญะ จนชายหกคนต้องช่วยกันหามร่างนางขึ้นมาวางบนพื้นดิน

“ฮือๆ คุณหนูฟื้นแล้วเจ้าคะ” สาวใช้โน้มกายเขย่าร่างคุณหนูของตนที่

โซกซุ่มไปด้วยน้ำ พลังร่ำร้องหมายให้ร่างตรงหน้าฟื้นคืนสติ นานเกือบเคอ¹ ที่นางสิ้นลม ทว่าทันใดนั้นก็เกิดปาฏิหาริย์ เมื่อลมหายใจระรวยหวอนคืนกลับมาอีกครั้ง

ริมฝีปากบางซีดไร้สีเลือดอ้ากว้างเพื่อขับของเหลวออกมา นัยน์ตากลมกะพริบถี่เพื่อปรับการมองเห็น ภาพที่พราวเลือนค่อยๆ ชัดเจนขึ้นจนสะท้อนภาพสาวใช้ที่ซุกดิสีเขียวอ่อนที่โบหน้าเบื่อน้ำตาและกำลังยิ้มให้นาง

“ฉันเป็นอะไรไป” เสียงสั่นถามอย่างงุนงง ก่อนหญิงสาวอีกคนจะเอ่ยถามถึงสาเหตุของการตัดสินใจฆ่าตัวตาย ทว่าปาฏิหาริย์ที่ตอบโต้กลับมาพร้อมคำถาม “นี่! เรารู้จักกันหรือ!” ทำเอาผู้ฟังถึงกับผงะ

“คะ...คุณหนูจำเรียงเรียงไม่ได้หรือเจ้าคะ” โบทันหาวานของสาวใช้ฉายแววตกตะลึง ด้วยคิดว่าคุณหนูที่รักคงความจำเสื่อมไปพร้อมกับลมหายใจที่หมดลงในคราแรก หยาดน้ำใสพลันไหลรินจากหางตาด้วยแสนเวทนาในตัว นายหญิง นัยน์ตาสาวใช้ซุกดิสีเขียวอ่อนทอดมองไปยังท้องฟ้าสีครามสลับกับบุยุเมฆขาวที่ลอยเลื่อนแผ่วพลิวเปลี่ยนรูปร่างทาบทับผืนฟ้ากว้างอย่างอาดูร

“เหตุใดสวรรค์จึงกลั่นแกล้งคุณหนูหญิงเวทมนตร์ของข้าเอ็งนี่ ฮือๆ ทั้งร่างกายที่ใหญ่โตและโบหน้าที่ต้องปกปิดไม่ให้ผู้ใดเห็นมาชั่วชีวิตยังไม่พออีกหรือ ตอนนี้อย่างมาซ้ำเติมให้คุณหนูความจำเสื่อมอีก” เสียงตัดพ้อต่อโชคชะตาของสาวใช้สั่นเครือด้วยใจเวทนา

“นี่! เธอพูดอะไร ฉันไม่ใช่คุณหนูของเธอหรอกนะ ฉันชื่อเอียงจันทร์ ไม่ใช่เวทมนตร์อะไรของเธอสักหน่อย” เสียงใสเอ่ยบอกด้วยความฉงน แต่หญิงสาวตรงหน้ากลับยิ่งสะอื้นหนัก

“โอ้! คุณหนูของป่าว ฮือๆ”

“เอ๊ะ! คุณหนูอะไร ไม่เอาไม่อยากพูดด้วยแล้ว ฉันจะกลับบ้าน ยังไงก็ขบใจเธอที่ช่วยฉันไว้ละ” ร่างหนาเอี้ยวตัวพรางเหยียดแขนยันกายหมาย

¹ เคอ คือหน่วยนับเวลา โดยที่ 1 เคอ = 15 นาที

จะพวงตัวลุกขึ้น ทว่าทั้งร่างกลับแสนหนักอึ้ง กว่าจะยืนหยัดได้ก็ช่างปวดตัวยิ่ง
ทันทีที่เธอทรงตัวได้สำเร็จ ก็ปล้นหมุนตัวมองหาหนทางเดินกลับบ้าน
เธอจำได้อย่างแม่นยำว่ากระโดดลงไปในแม่น้ำหมายจะช่วยชีวิตผู้หญิงคนหนึ่ง
ซึ่งในระหว่างนั้นร่างกายของเธอกลับแข็งขาอย่างกะทันหัน แล้วหมดสติไปใน
ที่สุด

ยามนี้ดวงตาใสมองดูรอบกาย ปรางภูมิภาพทิวทัศน์งดงาม ไม่มีตีกราม
บ้านช่องที่เบียดเสียดแออัดดังก่อนที่เธอจะหมดสติ และภาพชายหญิงตรง
หน้าที่แต่งกายด้วยชุดจีนโบราณพร้อมเกี่ยวและขบวนติดตามที่แต่งชุดสีแดง
กันหมด ทำให้ใจเธอกระตุกเต้นอย่างตื่นตระหนกและพลันวิตกกังวลอย่างมาก
แต่สมองก็พยายามออกคำสั่งให้รวบรวมสติ

“คุณหนูไหวหรือไม่เจ้าคะ เรายังต้องเร่งเดินทางต่อนะเจ้าคะ” คำหวังดี
ของสาวใช้ที่บอกคุณหนูตนซึ่งใบหน้าฉายแววลับสน

“ฉันไม่ใช่คุณหนูของเธอนะ” เสียงปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใยเอ่ยออกมาจาก
ริมฝีปากบางที่ตอนนี้สีเลือดฝาดเริ่มกลับมา

“จะไม่ใช่คุณหนูได้อย่างไรกันเจ้าคะ นี่เจ้าคะ เอาผ้าปิดบังใบหน้าไว้
ก่อนที่จะเดินทางต่อเถิดเจ้าคะ” มือเรียวของสตรีร่างเล็กรีบส่งผ้าผืนใหม่ให้
เจ้านายตน

หญิงสาวได้ยืนดั่งนั้นพลันยกมือขึ้นลูบคลำใบหน้า ปลายนิ้วเลื่อนไล่
แผ่วเบา ผิวสัมผัสที่รับรู้ได้ทำให้เธอสงสัยว่าเหตุใดถึงหยาบกร้านและเต็มไปด้วย
ตุ่มไต ใจก็เริ่มเต้นถี่แรง เธอรีบไปที่ริมหน้าต่างในทันใด ชะเงยมองผิวน้ำใส
หมายให้สะท้อนภาพตน ทันใดนั้นดวงตาโตก็เบิกกว้าง ใจเธอกระตุกเต้นแรง
ราวกับมีสิ่งใดมาจูดกระชาก

“นี่มันใครกัน! ใบหน้านี้! ร่างกายนี้! ทำไมถึงอัปลักษณ์เช่นนี้”

มือหนาลูบลำใบหน้ากลมขณะที่ยายตาทอดมองภาพสะท้อนบนผิวน้ำ
ใสไม่กะพริบ ยามนี้มีมือเธอสั่นเทา ในใจสั่นสะท้าน

“มันต้องฝัน! ฝันไปแน่ๆ หรือว่าฉันตายแล้ว!” หญิงสาวพรวดบอกตัวเอง

ในใจ พร้อมออกแรงหยิกแขนตนเองหมายให้ตื่นจากฝันร้าย ทว่ากลับไม่เป็นเช่นนั้น นัยน์ตาที่เบิกโพลงกะพริบแล้วหลุบลงเบื้องต่ำฉายประกายหวั่นวิตก ก่อนที่น้ำใสจะไหลรินออกมาเพราะความสับสนในใจ

สมองน้อยๆ ครุ่นคิดไปถึงสารพันเหตุผลกับเรื่องที่ได้รับรู้ คิดว่าตนตามผิด แต่หากพลิกกลับฉายชัดเสียจนต้องเปลี่ยนความคิด "หรือว่าฉันตายในขณะที่พยายามช่วยชีวิตคนอื่น แล้ววิญญาณหลุดลอยมาสิงในร่างนี้" นี่คือการตอบที่ชัดเจนที่สุดในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ทว่าทำไมต้องเป็นร่างของผู้หญิงอัปลักษณ์คนนี้ด้วย... คำถามนี้ยังคงค้างคาในใจและไร้ซึ่งคำตอบ

"คุณหนูเจ้าคะ คุณหนู!" สาวใช้พยายามเอ่ยเรียกสตินายตน

แต่เธอยังคงตกใจอย่างหนัก ด้วยความจริงนั้นโหดร้ายและกะทันหัน เสียจนเธอตั้งตัวไม่ทัน ทันใดนั้นร่างหนักก็สิ้นสติไปอีกครั้ง

ย้อนไปเมื่อสามวันก่อน

ขบวนสินค้าของสกุลหุยมุ่งคั่งในดินแดนทางใต้เดินทางข้ามจากเมืองหนึ่งไปอีกเมือง ผ้าแพรพรรณและเครื่องประดับ รวมถึงสินค้าหลากหลายถูกนำไปส่งมอบตามคำสั่งซื้อต่างเมือง ทว่าช่างโชคร้ายเมื่อถูกโจรภูเขากลุ่มใหญ่ดักรุมโจมตีหมายปล้นชิงสินค้า

กระป๋าวาววับของโจรร้ายถูกชักออกมาฟาดฟันใส่ทหารรับจ้างที่คุ้มกันขบวนสินค้า ร่างแล้วร่างเล่าที่เลือดสาดกระเซ็นก่อนจะหมดลมหายใจ นายใหญ่ของสกุลหุยมุ่งคั่งเดินทางมากับขบวนสินค้าในคราวนี้ถึงกับขวัญหนีดีฝ่อใจเต็นระล่ำ เพราะคิดว่าคราวนี้คงประสบเคราะห์ร้ายจนถึงแก่ชีวิตเป็นแน่ ทว่าตั้งสวรค์เห็นใจ ให้ขณะนั้นมีกลุ่มทหารหาญเดินทางผ่านมาพอดี เมื่อพวกเขาพบเห็นเหตุการณ์ตรงหน้าจึงไม่รีรอที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

เหล่าทหารในชุดเกราะเหล็กเข้าปะทะกับกลุ่มโจรป่าตั้งราชสีห์ต่อสู้กับฝูงหมาป่าและหมายเอาชีวิตอีกฝ่าย ในกลุ่มคนที่กำลังต่อสู้กัน มีร่างสูงใหญ่ที่สง่ากว่าทุกคนปรากฏขึ้น เขาสวมหมวกเหล็กปิดบังใบหน้า เปิดไว้เพียงดวงตา

เพื่อให้อีกฝ่ายเห็นนัยนตาสี่ดำขลับดูคมประดุจพญาคัมภีร์ร้าย ที่ส่องประกายสะท้อนภาพชีวิตเล็กๆ ตรงหน้า

ร่างสูงใหญ่เคลื่อนไหวดูพายุ เขาโจมตีโจรปอย่างไร้ความปราณี เพียงไม่นานโจรร้ายก็ถูกกำราบจนราบคาบ ผู้นำขบวนลินค้ำพลันคุกเข่าลงตรงหน้าทหารหาญกลุ่มนั้น

“ขอบคุณท่านมาก มิทราบที่ท่านมีชื่อเสียงเรียงนามว่าอันใด” ชายชรา กล่าวขอบคุณพลางถามไถ่ชื่อผู้มีพระคุณ แต่ชายในชุดเกราะสวมหมวกเหล็กกลับนิ่งไม่ตอบคำใด ทหารที่ยืนข้างกายจึงเอ่ยนามแทน

“ท่านผู้นี้คือคุณชายใหญ่แห่งสกุลเหิง นามว่าเหิงเจียง หรือแม่ทัพเหิงเจียงผู้ไร้พ่าย” เสียงคนสนิทนามว่าชีวทูลกล่าวชัด เขาสวมเกราะเหล็กไม่ต่างจากนายตน ทว่าไม่มีหมวกสวมปิดคลุม และเกราะเหล็กที่สวมก็มีลวดลายแสดงถึงความมีอำนาจเป็นรองอย่างชัดเจน

ทันทีที่ทูลเกล้าไต่ยินนามของชายตรงหน้า ใบหน้าที่เต็มไปด้วยหวดเคราก็แย้มยิ้มอย่างตืออกดีใจ “ช่างเป็นบุญของข้ายิ่งนัก ที่ได้แม่ทัพเหิงผู้ยิ่งใหญ่ มีชื่อเสียงไปทั่วแผ่นดินช่วยชีวิตไว้ ข้าดีใจนัก! ได้โปรดบอกข้ามาเถิดว่าจะให้ข้าตอบแทนสิ่งใดท่านได้บ้าง”

“ท่านแม่ทัพแค่ผ่านทางมา และบังเอิญเห็นพวกเจ้ามีภัยจึงยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ ไม่ต้องตอบแทนใดๆ หรือก” ชิวทูลเอ่ยแทน ด้วยรู้นิสัยนายของตนดีว่าปากหนัก เอ่ยคำใดก็แสนยากเย็น ทว่าพอเอ่ยขึ้นมาก็เป็นแบบขวานผ่าซากไร้ซึ่งคารมเสนาหะหุ

“ไม่ได้” ท่านแม่ทัพพูดส่าห์ช่วยชีวิตข้ากับคนสกุลหุอีกหลายชีวิต โปรดให้ข้าได้ตอบแทนเพื่อความสบายใจเถิด เช่นนั้นเอาอย่างนี้! ข้ามีบุตรสาวที่กำลังเข้าสู่วัยออกเรือน แต่นางมีค่องงดงามนัก และมักถูกล้อเลียนอยู่บ่อยครั้ง ถึงกระนั้นข้าก็ขอให้ท่านแม่ทัพได้โปรดรับนางไว้เป็นธูหยินในจวนท่านด้วยเถิด เมื่อนางจะช่วยงานในเรือนและแบ่งเบาความเหนื่อยยากให้ท่านได้บ้าง อีกอย่าง... ถ้าท่านแม่ทัพยินยอมเป็นบุตรเขยข้า ก็เสมือนเกี่ยวดวงเป็น

เครือญาติ ข้ายินดีเป็นกำลังช่วยเหลือท่านในภายภาคหน้า”

สิ้นคำของหยูกา ร่างใหญ่ตรงหน้าก็คิดหนัก ชิวหุคนสนิทพลันกระซิบความที่ข้างใบบุของนายตนในทันที

“ท่านแม่ทัพ! รับนางไว้เถิดขอรับ ข้าเคยได้ข่าวว่าสกุลหยูร่ำรวยในดินแดนทางใต้ หากปรองดองเป็นเครือญาติต่อไปถึงคราวที่เราขาดเสบียงหรือกำลังทรัพย์และอาวุธ เขาอาจจะช่วยเหลือเราได้นะขอรับ” ชิวหุช่วยออกความคิดเห็น หมายให้นายตนได้มีอำนาจมากขึ้น เขาเปรียบเสมือนกุนซื่อฝ่ายซ้ายที่คอยให้คำแนะนำในเรื่องต่างๆ ด้วยความภักดีเสมอมา

ด้านหญิงเจียงฟังคำแล้วคิดตาม คิ้วตกต่ำที่เรียงตัวอย่างดีภายใต้หมวกเหล็กขมวดมน้อย่างครุ่นคิด ชายหนุ่มคิดว่าคำของลูกน้องก็มีเหตุผล แต่เขาไม่ชอบการกระทำที่ใช้เล่ห์เหลี่ยมเอาแต่ได้ จึงตัดสินใจเอ่ยคำตามที่คิด

“ข้าไม่มีใครได้บุตรเจ้า แต่ถ้าจะตอบแทน ขอเป็นเงินก็พอ” เสียงใหญ่เอ่ยตรงๆ นิสัยแข็งที่อดจุก่อนหिन คำพูดก็แสนจะเถรตรงจนทำให้ใครหลายคนแสลงหูมาก่อน

ด้านหยูกาได้ฟังก็พลันตกตะลึงค้าง ด้วยคำกล่าวที่บอกว่าขอเงินทองแต่ไม่เอาบุตรสาวตน ทำให้เขานิ่งอึ้งไปชั่วขณะ ทว่านี่คือโอกาสเหมาะที่เขาจะได้อยู่เคียงบ่าเคียงไหล่กับแม่ทัพผู้เกรียงไกรให้เป็นบุญแกวงศ์ตระกูล และเป็นการรวบรวมส่งบุตรสาวที่ตนกังวลว่าจะไร้คู่ให้มีคู่ครองเสียที จึงไม่มีทางเลือกโอกาสนี้ไปเป็นแน่ ท่าทางชายชราอีกอีกอย่างเห็นได้ชัด ชิวหุเห็นเช่นนั้นก็อดกล่าวความต่อไม่ได้

“ท่านหยู ข้าก็พอจะได้ยินข่าวเกี่ยวกับบุตรสาวของท่านมาบ้าง คำเล่าลือถึงบุตรสาวท่านนั้นไม่ค่อยดีสักเท่าใด มีหลายคนเล่าว่านางแสนอัปลักษณ์จนหาหญิงใดในใต้หล้านี้เปรียบไม่ได้ อีกทั้งยังมีคำสาปติดกายมาตั้งแต่เกิด แล้วจะให้ท่านแม่ทัพของข้าแต่งงานเป็นธูหยินน้อยอย่างนั้นหรือ” ชิวหุมีมันสมองที่เฉียบแหลมและฝีปากกล้า จึงแกล้งเอ่ยเพื่อหวังบังลึง

“อะ...เอ๋อ... เออเช่นนั้น ข้าจะมอบบุตรสาวและแถมสินสอดตามจำนวน

ที่ท่านแม่ทัพเรียกร้อง” ชายชราโค้งตัวอย่างนอบน้อม กลัวบุตรสาวจะขายไม่
ออกถึงขนาดยอมเป็นฝ่ายเสนอลินสอดให้ฝ่ายชาย เพียงแค่หวังให้ฝ่ายชาย
เมตตาจับบุตรสาวตนไปเป็นภรรยาเท่านั้น

ชีวहुได้ยินคำก็พลันยิ้มเจ้าเล่ห์ สิ่งนี้เป็นไปตามที่เขาคิดไว้ไม่ผิดเพี้ยน
แต่ร่างใหญ่ข้างกายกลับเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“ข้าไม่มีใครได้บุตรสาวเจ้า! แต่ถ้าจะมอบ ขอเป็นเงินก็พอ” เสียงทุ้มย้ำ
บอกชัดถ้อยชัดคำ

เขายืนดีรับน้ำใจหากชายชราตรงหน้าจะมอบให้เพื่อช่วยเหลือกองทัพ
ทว่าเขาไม่ยินดีที่จะแต่งงานเพิ่ม เพราะเขาก็มีภรรยาแล้วถึงสองคน ล้วน
แต่เป็นสาวงามมิเป็นรองหญิงใด ทั้งคำเล่าลือว่าสตรีที่จะยกให้นั่นแสน
อัปลักษณ์ เขาก็ยังไม่อยากได้มาให้เคืองสายตาและยังเกะกะจวนอีก

ชีวहुได้ฟังนายตนเอ่ยยาก็คิดหนัก ยามนี้หากได้สกุลหยามาเป็นกำลัง
ช่วยสนับสนุนทหารก็คงสามารถเลี้ยงดูหลายชีวิตในจวนเหิงได้สบายขึ้น
เพราะถึงแม้สกุลเหิงจะเป็นแม่ทัพมาหลายรุ่น ทว่าความซื่อสัตย์และเถรตรง
ทำให้ไม่ฝักใฝ่อำนาจและยุ่งเกี่ยวกับเงินสินบนใดๆ จึงมีเพียงเบี้ยหวัดทหาร
และสมบัติที่สะสมมาใช้เลี้ยงคนในจวน รวมถึงทหารสกุลเหิงร่วมสองพันชีวิต
แม้จะไม่ขาดแคลน แต่บางช่วงก็ขาดสภาพคล่อง การยื่นข้อเสนอเช่นนี้จึง
เป็นการดีแก่สกุลเหิงยิ่ง

“กระนั้นแล้วแต่ท่านหยุดเถิด ท่านแม่ทัพกับพวกข้าต้องขอตัวก่อน”
ทหารคนสนิทรีบเอ่ยตัดบท และนำแม่ทัพเดินทางกลับฐานในทันที ถ้าขึ้นคุย
ต่อเขาเกรงว่าสกุลเหิงจะสูญเสียโอกาสทองเพราะความดิ่งตันของนายตนเป็น
แน่แท้

ณ บ้านสกุลหยา

ข่าวดีถูกถ่ายทอดจากปากผู้เป็นบิดาไปยังบุตรสาวคนสุดท้ายท้องนามว่า
หยาเหวินหย่า ซึ่งมีอายุสิบเจ็ดปี เป็นบุตรคนที่สี่ของสกุลหยา เศรษฐีมั่งคั่งผู้คุม

อำนาจการคำในดินแดนทางใต้ หยุเหวินหยยามีพี่สาวสองคนคือหยุเหวินอิงกับหยุเหวินชิง และพี่ชายอีกหนึ่งคนนามว่าหยุเหวินซาง ส่วนนางเป็นน้องเล็กสุด จึงมักถูกกลั่นแกล้งอยู่เสมอ

ด้วยความที่นางเกิดมาพร้อมรูปร่างที่ใหญ่เทอะทะ และใบหน้าที่อัปลักษณ์เต็มไปด้วยตุ่มหนองปูดโปน ยิ่งทำให้นางเป็นที่รังเกียจจากผู้คนในตระกูล ยิ่งดีที่มีพี่ชายคอยเอ็นดูเอาใจใส่ด้วยแสนสงสารน้องสาวผู้อัปลักษณ์

ทว่าเมื่อบิดาแจ้งข่าวการแต่งงานสายฟ้าแลบ นางจึงตื่นตระหนกตกใจยิ่ง ภายในใจสั่นไหว เพราะเกรงกลัวว่าต้องแต่งเข้าไปอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย ทั้งยังต้องแต่งกับชายที่มีข่าวลือว่าโหดเหี้ยม แม้ทัพแห่งแผ่นดินที่เข่นฆ่าคนเป็นว่าเล่น มีฉายาเย็นชาประดุจก้อนน้ำแข็ง และที่น่าหวั่นเกรงที่สุดคือ การแต่งเข้าเป็นภรรยาคนที่สาม อนุภรรยาที่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจรยาอีกสองคน

สองมืออวบอูมของหยุเหวินหยยาประสานกันจนขึ้นเหงื่อ หยิงสาวขบริมฝีปากเพื่อสะกดความอึดอัดใจ นัยน์ตากลมหลุบต่ำและทอประกายวูบไหว แสดงความหวั่นใจอย่างที่สุด

“ฮือๆ ท่านพ่อ ข้าไม่แต่ง” ร่างนากล่าวเสียงสะอื้น แววดาตื่นตระหนกของบุตรสาวแว่ววนต่อผู้เป็นบิดา

ด้านซ้ายและด้านขวาของนางคือพี่สาวที่ยืนชนบ่าข้าง พวกนางมีรูปร่างออรชร ใบหน้าขาวนวลงามดั่งแต่ศิระชะจดปลายเท้า ผิดกับน้องสุดท้องที่มีร่างกายมหึมาดุจหมีป่า และมีใบหน้าที่อัปลักษณ์ดั่งต้องคำสาป จึงต้องใช้ผ้าคลุมอย่างมิดชิดเหลือไว้เพียงดวงตา

ตั้งแต่เกิดมาหยุเหวินหยยาไม่เคยได้รับอนุญาตให้ออกจากเรือนสกุลหยุสักครั้ง นางทำได้เพียงปีนบันไดแล้วใช้แขนเกะกำแพงสูง ส่งสายตาทอดมองอาณาบริเวณนอกกำแพงทุกวัน แต่เมื่อมีชาวบ้านที่ผ่านไปมาสังเกตเห็นว่านางมาแอบดู ทุกคนก็จะส่งเสียงบั้งซุบซิบบ้าง เพราะข่าวความอัปลักษณ์ที่นางได้รับเป็นที่กล่าวขวัญจากคนในสู่คนนอก จนไม่มีผู้ใดไม่รู้จักหยุเหวินหยยาสตรีต้องคำสาปผู้นี้ ยิ่งดีที่นางได้เล่าเรียนผ่านตำรามากมาย นางจึงมีไหวพริบมิถ้อย

กว่าผู้ใด

ยามนี้ริมฝีปากบางของพี่สาวทั้งสองเหยียดใส่น่องสาวร่วมสายเลือดที่
นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้น พวกนางมิเห็นแก่ความสัมพันธ์ฉันพี่น้องแม่เพียงนิด ด้วย
ในใจส่วนหนึ่งรังเกียจและเกรงกลัวคำสาป และอีกส่วนก็แสนอิจฉาที่น้องสาว
ผู้อัปลักษณ์ได้แต่งเป็นภรรยาแม่ทัพใหญ่ผู้มีชื่อเสียงระบือไกล แต่พวกนาง
กลับได้แต่งกับพ่อค้าเล็กๆ

“อย่ามามีบิบน้ำตาให้ท่านพ่อสงสาร เลิกเสแสร้งทำเหมือนไม่อยากแต่ง
เสียที อย่างเจ้า! แต่ได้ออกเรือนก็น่าจะดีใจมากกว่า เพราะดูหน้าตาแสนทุเรศ
ทुरังเช่นนี้ยังหาสามีได้ก็นับว่าบุญโขแล้ว เจ้าทำให้ท่านพ่อต้องเสียทรัพย์สิน
มากมายเพื่อเป็นสินสอดให้ท่านแม่ทัพหญิงอมรับปากแต่งงานกับเจ้า ยังไม่ตั้งใจ
อีกรี! มีสตรีนางใดบ้างที่ต้องเอาเงินเร่ไปจ้างให้บุรุษมาเป็นสามีเช่นนี้”

“ท่านพี่! ฮือๆ” หยูเหวินหยาสะเทือนใจอย่างหนักหน่วง คำพูดของ
พี่สาวช่างคมราวกับมีดที่กรีดลงกลางใจนาง

“พอที! เลิกโต้เถียงกันได้แล้ว เหวินอิง เจ้าเป็นพี่คนโตสุด อย่าพูดใน
สิ่งที่ไม่ถนัดใจน้องเจ้าเช่นนี้” หยูเกาเอ๋ยเตือน หลายครั้งหลายหนที่เขาเห็น
บุตรสาวคนเล็กถูกต่อว่าอย่างเด็ดจันท์ จนใจคนเป็นบิดากอดสงสารไม่ได้

“ท่านพ่อ!” หยูเหวินอิงตวาดไล่บิดาอย่างฉุนเฉียว

“ส่วนเจ้า! กลับไปเก็บข้าวของเพื่อเตรียมย้ายไปจวนแม่ทัพเสีย ไม่ใช่
เวลามาคร่ำครวญแล้ว การเดินทางช่างแสนไกล ต้องเตรียมของให้พร้อม อีก
อย่าง... เจ้าต้องเตรียมชุดพร้อมผ้าปิดบังใบหน้าที่มีดขีด อย่าให้ท่านแม่ทัพ
เห็นหน้าตาอัปลักษณ์ของเจ้า จนเกรงกลัวต้องส่งเจ้ากลับมาเป็นอันขาด หาก
เกิดเรื่องเช่นนั้น ข้าจะตัดพ่อตัดลูกกับเจ้า!” คำสั่งบิดาลั่นบอกอย่างเผด็จการ

หยูเหวินหยายังไม่ทันได้เปิดปากเอ่ยคำโต้ตอบ ก็ถูกบ่าวรับใช้ในตระกูล
นำตัวนางกลับไปขังห้องของตน

หลังจากวันที่รู้ข่าวการแต่งงาน หยูเหวินหยาก็แสนตรอมตรม ขำงาน
แต่งงานของคุณหนูต้องสาปถูกล้อปากต่อปาก จนผู้คนต่างวิพากษ์วิจารณ์กัน

ไปต่างๆ นานา แต่ส่วนมากจะกล่าวไปในทางไม่ดีว่าสกุลหยุอัปจนหนทางที่จะหาสามีให้บุตรสาวคนเล็ก ถึงขนาดยอมเป็นฝ่ายมอบสินสอดให้แก่ฝ่ายชายราวกับจ้างวานให้ยอมแต่งงานเสียมากกว่า

ด้านหยุเหวินหย่า ทุกวันก็เอาแต่รำให้ด้วยความโศกเศร้ากับการแต่งงานครั้งนี้ จนกระทั่งวันรับตัวเจ้าสาวมาถึง นางแต่งกายด้วยชุดสีแดงสด บักลายดอกด้วยดินทองแสดงถึงฐานะอันร่ำรวย หยุเกาผู้เป็นบิดาเอาแต่เดินไปซ้ายทีขวาทีอย่างร้อร่น ไม่ต่างจากพี่สาวทั้งสอง พวกนางอยากกลโหมหน้าท่านแม่ทัพผู้เกรียงไกรให้เป็นขวัญตาจนอดตื่นตื่นไม่ได้

เงินทองและข้าวของมากมายถูกบรรจุลงในหีบใหญ่หลายใบเพื่อเตรียมรอออกเดินทาง ทว่าก็ไร้แววของเจ้าบ่าว ผู้คนที่รายล้อมตัวบ้านสกุลหยุต่างเริ่มหันซ้ายแลขวา ก่อนจะเอ่ยซุบซิบนินทากันระงม

ในจังหวะนั่นเอง ม้าศึกตัวใหญ่ก็วิ่งทะยานเข้ามาทางประตูที่ประดับด้วยผ้าแดงและของตกแต่งในงานมงคล แต่เมื่อมาถึงกลับไม่ใช่หิงเจียง เป็นเพียงทหารม้าผู้ส่งข่าวเท่านั้น!

“ท่านคือท่านหยุใช่หรือไม่” นายทหารถามพร้อมกับยื่นม้วนกระดาษที่ถูกปิดผนึกในกระบอกไม้อย่างแน่นหนาให้หยุเกา มันคือจดหมายแจ้งความจำนงของแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่ ชายชราในชุดมงคลจึงรับมาและมีร่องรอยที่ระเบิดอ่านในทันที

ข้อความในนั้นระบุว่าเขาติดภารกิจไม่สามารถมารับเจ้าสาวได้ และหากฝ่ายหญิงยังยืนยันจะเฝ้าดวงเป็นเครื่องฤติตามที่ลั่นวาจา ก็ให้ส่งบุตรสาวเดินทางไปที่จวนสกุลหิงด้วยตัวเอง เมื่อไปถึงจะมีคนรอต้อนรับอยู่ที่นั่น ส่วนเขาก็ไม่นานก็จะได้ย้ายกลับไปพำนักที่จวน และครานั้นก็จะได้พบกับคุณหนูสกุลหยุ

หยุถ้อยคำที่เขียนลงในจดหมายที่ส่งถึงทำให้หยุเกาตกใจอย่างมาก ฝ่ายมือใหญ่กำแน่น ริมฝีปากขบกัน แสดงอาการไม่พึงใจ “แล้วพิธีแต่งงานจะทำเช่นไร” ชายชราหน้าเปลี่ยนสี เพราะพิธีมงคลอันแสนสำคัญถูกละเลย

บรรยากาศครึ้นเครงกลับสงบเงียบแฝงด้วยความตึงเครียดจนเสียวก้นอาย และฤกษ์ยามมงคล

“แม่ทัพเหิงย้าเพิ่มเติมมาว่า ท่านหยูเอ๋ยปากอยากตอบแทนที่ช่วยชีวิต โดยการมอบบุตรสาวให้เอง ทั้งที่ท่านแม่ทัพก็ปฏิเสธอยู่หลายครั้ง และยังมี คำเล่าลือเรื่องคำสาปที่ติดตัวบุตรสาวท่านตั้งแต่เกิดอีก ดังนั้นการเป็นแค่อนุ ก็คงเพียงพอกับคุณหนูใหญ่แล้ว จึงขอให้ท่านอย่าเคร่งครัดในพิธี”

หยูเกาได้ฟังก็ยิ่งเดือดดาล หวาก็ลั่นคำพูด เพราะเขาเคยเอ๋ยเป็นหญิง ยัดเยียดบุตรสาวให้แต่งงานเช่นนั้นจริง เพียงแต่ไม่คิดว่าจะถูกปฏิบัติอย่างไรเยื่อใยเช่นนี้

นายทหารส่งจดหมายเห็นอาการชายชราตรงหน้ามีท่าทีลังเล จึงถามกลับด้วยหมายจะหาข้อสรุป “หรือท่านจะยกเล็ก” เสียงทุ้มถามอย่างเยือกเย็น ทว่าทำใ้ใครอีกคนร้อรน

“ไม่ๆ ข้าไม่ยกเล็ก ข้าจะรีบส่งบุตรสาวขึ้นเกี้ยวลวงหน้าไปรอที่จวนตาม ที่ท่านแม่ทัพต้องการ” หยูเกาลั่นคำแล้วรีบจัดแจงจับบุตรสาวขึ้นเกี้ยวขบวน แห่ตามที่ตกลง

หากเหวินหย่าไม่ได้ออกรือนวันนี้คงไม่มีหวังจะได้แต่งงานอีกแน่ ด้วย ขบวนเจ้าสาวได้มายเจ้าบ่าวไปแล้ว ทั้งยังรูปลักษณะที่อัปลักษณ์ แล้วจะหวังให้ ผู้ใดมาสู่ขอก็คงหาไม่ได้ ดังนั้นการส่งตัวนางออกเรือน แม้เป็นเพียงแค่ ตำแหน่งอนุภรรยา ก็ยังดีกว่าให้นางแก่ชราอยู่ในสกุลหยู ไร้คนดูแล และเมื่อ ยามบุพการีตายจากไป ผู้ใดเล่าจะมาอุ้มชูนางที่โดดเดี่ยว คงไม่วายถูกพี่สาว กลับแก่งไปชั่วชีวิต

ร่างหนาโอนอ่อนเล็กน้อยตามแรงเหวี่ยงของเกี้ยวเจ้าสาว ภายใต้อัน ผ้าแดงที่คลุมทับผ้าที่โปกเพื่อเร้นใบหน้าอีกชั้นกำลังเป็ยกขึ้น น้ำใสหลังไหล ดั่งเกลียวคลื่นโถมทะลักจากเบ้าตากลม ขบวนเจ้าสาวนี้ไร้ซึ่งเจ้าบ่าว พิธีมงคล ถูกทำลายจนสิ้นด้วยน้ำมือของแม่ทัพใจเหี้ยมที่ไม่เคยจะได้เห็นแม่แต่หน้า

นางกำเอี่ยมลีแดงที่ต้องมอบให้เจ้าบ่าวเมื่อครามาจับตัว เพื่อแลก ปิ่นทองที่เขาต้องมอบให้นางใช้ประดับศีรษะตามประเพณีก่อนออกจากบ้าน เจ้าสาว ลีบนิ้วของนางขำขี้เอี่ยมลีแดงที่ปักตัวอักษรว่า ‘อยู่ด้วยกันจนแก่ ร้อยปี’ บนตักด้วยใจแสนเจ็บปวด เพราะเจ้าบ่าวไม่มา เอี่ยมนี้ก็ไร้ความหมาย ทว่าบิดายังคงยึดเยียดใส่มือนางก่อนออกเดินทางจากสกุลหญู

ไร้ซึ่งปีไรซึ่งขลุ่ยหรือเครื่องดนตรีส่งเสียงนำขบวนเจ้าสาวมายังขันหมาก แม้เพียงนิด มีเพียงนางที่ร่อนเร่เสนอดัวพร้อมหอบเงินทองที่เป็นสินสอดไป มอบให้ชายแปลกหน้าถึงจวน ความรู้สึกของนางแสนชอกช้ำ ไม่หลงเหลือความ ภาควุมิใจใดๆ ในฐานะสตรีอีกแล้ว

นางตระหนักอยู่เสมอว่าตนแสนอัปลักษณ์และเป็นที่ยังเกียด แต่สิ่งที่ เหิงเจียงกระทำนั้นช่างหยามเกียรตินางจนเกินจะรับไหว ร่างหนาคร่ำครวญ ปานจะขาดใจ ด้วยสิ้นเยื่อใยจากเจ้าบ่าวใจหมิฟ

ขบวนเจ้าสาวผู้ต้องสาปยังคงเดินทางแข่งกับเวลา ทุกย่างก้าวที่ เกี้ยวแดงไกลห่างจากบ้านสกุลหญู หัวใจของนางยิ่งถูกบีบรัด ความกลัวและความเจ็บปวดกลางอกตอกย้ำจนนางไม่ยอมมีชีวิตอีกต่อไป ในเมื่อฤกษ์มงคล ถูกทำลายสิ้น แล้วนางต้องกลัวสิ่งใดอีกเล่า

หญูเวินทยาคิดเช่นนั้นพลันออกคำสั่งให้ขบวนหยุดพัก ก่อนเอียงย่าง ไปเบื้องหน้าทะเลสาบ นัยน์ตาแดงช้ำทอดมองไปยังผืนน้ำกว้างที่สะท้อนแสง อาทิตย์ซึ่งตกกระทบ ปลายเส้นผมสีดำปลิวลู่ตามสายลมที่พัดโชยมา จนผ้าคลุมหน้าสีแดงผืนนอกปลิวไป นางยกมือหน้าขึ้นปาดหยาดน้ำตาที่ร่วงรินจาก ดวงตากลมจนอาบนองทั่วใบหน้า เสียงสะอึกสะอื้นของนางดังถี่คล้ายคนเจียน จะขาดใจที่สิ้นไร้ซึ่งความสุข

“สหายหรือ ข้าไม่มี! ความรักหรือ ข้าไม่รู้จัก! ตลอดชีวิตข้าต้องทน ทุกข์อยู่ภายใต้ผ้าคลุมหน้า ทุกคำที่ดูถูกตลอดสิบเจ็ดปี และทุกสายตาที่หยามเหยียดข้ามานานแสนนาน ข้าเหนื่อยเหลือเกิน แต่ข้าก็กล้ากลืนฝืนทนมีชีวิต

อย่างน่าสังเวช

“แต่ยามนี้ท่านพ่อส่งข้าให้ไปแต่งงานกับชายแปลกหน้าที่ไม่แม่แต่จะมา
รับข้า หรือยอมเข้าพิธีแต่งงานอย่างถูกต้องตามประเพณีกับข้าเสียด้วยซ้ำ แล้ว
ข้าจะแต่งไปทำไม เพียงแค่ให้ข้าไปพันหูพันตาเท่านั้นหรือ

“หรือเพียงแค่นี้ที่ข้าที่เป็นตัวเสนียดของวงศ์ตระกูลไม่สร้างชื่อเสียงเรื่อง
ไรชายตบแต่ง ท่านพ่อถึงกับยอมมอบทรัพย์สินให้เจ้าบ่าวเพื่อเป็นสินสอด
เช่นนี้ ข้าก็เหมือนแค่ของแถมสินะ เพราะเขาสนใจในเงินทองแต่หาได้สนใจข้า
ไม่ ตัวข้าช่างไร้ค่าต่ำต้อยเสียยิ่งกว่าสิ่งของอีกหรือไม่

“พอแล้ว พอทันที ข้ามีอาจหนไหว ข้าขอจบชีวิตสิ้นลมหายใจที่แสน
ระทมทุกข์ภายใต้สายน้ำที่สงบนิ่งนี้ เทพแห่งสายน้ำได้โปรดนำพาวิญญาณข้า
ไป และช่วยปลดปล่อยข้าจากความตรอมตรมอันไร้ที่สิ้นสุดนี้เสียทีเถิด”

ร่างหนาในชุดเจ้าสาวทอดอาลัยอยู่เบื้องหน้าทะเลสาบขณะที่ชบวน
มงคลหยุดพัก เพราะการเดินทางช่างแสนไกลและสร้างความเหนื่อยล้าให้แก่
ผู้ติดตามยิ่ง ชั่วลมหายใจนางพลันตัดสิ้นใจทิ้งร่างหนาตาดิ่งลงใต้ผิวน้ำ

ตุ้ม!

วงคลื่นน้ำขยายตัว หยดน้ำใสสะอาดกระเซ็นทั่วบริเวณ

“กรี๊ดๆๆ”

เสียงสาวใช้กรี๊ดร้องด้วยความตกใจ นำพาให้หญิงสาวได้สติขึ้นมา
จับปล้น ลมหายใจหอบถี่ หัวใจเต้นแรง ทว่าแสนเจ็บปวด ความรู้สึกจากภาพ
ฝันยังตราตรึง และทิ้งความรวดราวตั้งหัวใจถูกบดขยี้เอาไว้

“คุณหนู! รู้สึกตัวแล้วหรือเจ้าคะ” เสียงสาวใช้ที่อยู่เคียงข้างยังคงเอื้อน
เอ่ยอย่างห่วงใย

ร่างหนากะพริบตาถี่เพื่อตั้งสติ วิญญาณใหม่ในร่างของหญิงเหวินหยก
กวาดตามองรอบกาย ก็พบว่าตนยังคงอยู่ในสถานที่แปลกตา ยังอยู่ในร่างกาย
มहीมาและใบหน้าที่มีแต่ตุ่มหนองเนกเช่นเดิม

‘เมื่อครู่เป็นความทรงจำของเจ้าของร่างนี่สินะ ทรมานเหลือเกิน ความ

รู้สึกเจ็บปวดจนอยากจะตายยังหลงเหลืออยู่ เจ้าของร่างคงตั้งใจปลิดชีวิตตนเองเป็นแน่ แต่ทำไมฉันถึงกลับมาอยู่ในร่างนี้แทนกันนะ' เธอพรั่นใจในใจ ก่อนตัดสินใจหันไปคุยกับสาวใช้ที่นั่งเคียงข้าง

“ฉัน... ไม่มี ข้าทำอะไรหรือ” เอียงจันทร์ที่อยู่ในร่างหยุดเวนิสเหยอ่ยถาม

“คะ... คุณหนู! จำแม้กระทั่งตัวเองก็ไม่ได้หรือเจ้าคะ” เสียงเล็กที่มีสถานะต่ำกว่าถามกลับอย่างตกใจ

เอียงจันทร์ในร่างหยุดเวนิสหายสำเนาแทนคำพูด ไม่สามารถบอกความจริงเรื่องวิญญาณตนไม่ใช่คุณหนูผู้นี้ได้ เพราะอาจถูกกล่าวหาว่าบ้าหรือเพี้ยนจนดูน่าสมเพชมากกว่าเดิม

เซียงเซียงเห็นอาการของคุณหนูที่ตนรักแปลกไปก็ยิ่งเจ็บปวดใจ ตลอดมานางเติบโตมาพร้อมหยุดเวนิสในสถานะลูกของบ่าวรับใช้ แต่หยุดเวนิสกลับรักใคร่และเห็นนางเป็นเสมือนพี่น้อง มีอะไรก็แบ่งปัน ทั้งยังร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาตลอด

“คุณหนูความจำเสื่อมจริงหรือเจ้าคะ ฮือๆ ต้องเป็นเพราะคุณหนูหยุดหายใจไปนานแน่ๆ ฮือๆ คุณหนูเป็นบุตรสาวคนสุดท้ายของสกุลหยุดชื่อว่าหยุดเวนิสเจ้าคะ โอ้สวรรค์! ทำไมถึงโหดร้ายกับคุณหนูเช่นนี้ ฮือๆ” เซียงเซียงรำใจอย่างหนัก มือเล็กพยายามปาดเช็ดหยาดน้ำใสที่ไหลรินไม่หยุด

ด้านหญิงสาวที่อยู่ในร่างใหญ่ยังคงสับสน สมองน้อยๆ กลับกรองและคิดไปสารพัด ‘หยุดเวนิส ชีวิตเธอช่างน่าสงสารจริง ขนาดแค่ความทรงจำเบาบางที่ได้รับรู้ยังทำให้ฉันเจ็บปวดใจไม่หาย ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเธอถึงคิดสั้น ฉันขอโทษที่เคยว่าร่างของเธออัปลักษณะนี้ในตอนแรกๆ ที่เห็น ฉันขอโทษนะหยุดเวนิส’ วิญญาณดวงใหม่ในร่างหยุดเวนิสรำพึงรำพันในใจ

“เธอ... เอ๊ย! เจ้าทำอะไรล่ะ” หญิงสาวตัดสินใจถามต่อ

“เซียงเซียงเจ้าคะ ฮือๆ คุณหนูจำบ่าวยังไม่ได้เลย ขนาดเราเติบโตมาด้วยกันแท้ๆ ฮือๆ” สาวใช้คร่ำครวญ

“ขอโทษนะเซียงเซียง ข้าจำไม่ได้จริงๆ” เสียงใสเอ่ยบอกพร้อมเอามือจับศีรษะ พลังทำที่ว่าจำไม่ได้ อย่างจนใจ

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ ฮือๆ ต้องโทษสวรรค์ที่กลั่นแกล้งคุณหนูไม่หยุดหย่อน ตลอดมาคุณหนูเจ็บช้ำมามาก แต่ก็ดีเหมือนกันที่คุณหนูลืมทุกสิ่ง ต่อไปคุณหนูก็อย่าคิดสั้นเช่นวันนี้อีกนะเจ้าคะ”

“ฉัน... เอ่อ... ข้าจะพยายาม เจ้าก็อย่าร้องไห้อีกเลย” เธอพยายามใช้คำพูดที่ไม่คุ้นปากเอ่ยบอก มีอวบอุมยกขึ้นลูปคล่าใบหน้าตาดัน ทันทีที่สัมผัสสโตนตุ้มตะปุมตะป๋าและน้ำหนองที่ไหลบางส่วน ก็ทำให้ใจเธอสั่นไหว

ฉันคงจะไปทำบาปอะไรไว้สินะ ถึงถูกโชคชะตานำพาให้วิญญูณมาสิงในร่างนี้ แต่ทำไมถึงย้อนมาไกลถึงยุคโบราณของจีนเช่นนี้ล่ะ แล้วต่อไปฉันจะใช้ชีวิตอยู่อย่างไร โดยเฉพาะในร่างนี้ที่ต้องแต่งงานแบบไร้เจ้าบ่าวไร้พิธีการเช่นนี้ เธอคิดพลางทอดถอนใจ

เอียงจันท์ สาวลูกครึ่งไทยจีน เกิดมาพร้อมด้วยรูปโฉมและสติปัญญา ทั้งยังเข้าสู่วงการบันเทิงตั้งแต่วัยเจ็ดขวบ จนกระทั่งปัจจุบันอายุสิบเจ็ดปี เธออาศัยอยู่ในประเทศจีน แต่ก็ยังไม่ลืมถิ่นฐานบ้านเกิดของบิดาซึ่งก็คือประเทศไทย ตลอดชีวิตเอียงจันท์มีแต่ความสุข ครอบครัวรักใคร่ปรองดอง

แล้ววันหนึ่งเมื่อชะตาฟ้าดินราวกับจะกลั่นแกล้งให้เธอกระโดดลงไปแม่น้ำ หมายถึงช่วยชีวิตผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเธอเองก็ไม่แน่ใจนักว่าผู้หญิงคนนั้นมีหน้าตาเช่นใด แต่ด้วยจิตใจที่แสนดีก็ทำให้ตัดสินใจกระโดดลงไปช่วยอีกหนึ่งชีวิต ทว่าเมื่ออยู่ภายใต้ผืนน้ำกลับไม่พบร่างผู้หญิงคนนั้น และจับพลันร่างกายเธอก็แข็งขาไปทั้งร่าง ทำให้ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองที่อยู่ใต้น้ำได้

เอียงจันท์พยายามตะเกียกตะกายหมายเอาชีวิตรอด ทว่าอากาศที่เบาบางก็พลันหมดลง สติของเธอค่อยๆ เลือนหาย และมารู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าตัวเองถูกกลุ่มคนที่แต่งกายเหมือนคนในยุคจีนโบราณแปลกตาช่วยเอาไว้ ตอนนั้นสิ่งที่เธอทำได้คือต้องยอมรับชะตากรรมที่แสนอัปโชคในครั้งนี้

สอง

เกือบเจ้าสาวเดินทางมาถึงโรงเตี๊ยมในยามค่ำคืน การเดินทางจากเมืองทางแดนใต้สู่เมืองทางเหนือใช้เวลาหลายวัน จนทุกชีวิตเหนื่อยล้า กระทั่งในที่สุดหุยเหวินหยาก็มาถึงหน้าจวนแม่ทัพ ประตูลีแดงสองบานใหญ่โตจนเซียงเซียงยังตะลึงค้าง แคล่ลำพังเสาที่ใช้ค้ำยันปากทางเข้าจวนก็มีมากถึงสิบเก้าต้น ด้านหน้าประดับโคมและหินแกะสลักเป็นรูปสัตว์มงคลคู่ แสดงถึงว่ามีอำนาจและขจัดป्राณชั่วร้าย

ทหารหน้าตาดมิ่งทั้งสองนายยืนอยู่ด้านหน้า ยึดแขนข้างที่ถือทวนกางไขว้กันขวางกันเป็นรูปกากบาท สาวใช้รีบบอกความว่าสตรีที่นั่งอยู่ในเกี้ยวคือคุณหนูหุยเหวินหย่า อนุคนใหม่แห่งจวนแม่ทัพ ทว่าใบหน้าไร้อารมณ์ของทหารหาญกลับไม่แลเหลียว ดูจวบวันนี้มีไว้ประดับจวนก็มีปาน เขามีหน้าที่รับคำสั่งโดยตรงจากผู้เป็นนายเพียงเท่านั้น

สาวใช้กระพืดกระพือด้วยคนสกุลเหิงซ่างไร้มารยาทกับสกุลหุยมาหลายครั้งหลายครา ขนาดคุณหนูของนางจะมาเป็นอนุของจวนนี้ ยังไม่มีการต้อนรับใดๆ แม้แต่จะเปิดประตูให้ก็ยังไม่ทำ ทั้งที่ความจริงบ่าวรับใช้ในจวนควรจะมาตั้งแถวอย่างพร้อมเพรียง

เซียงเซียงกระซิบบอกสถานการณ์ให้หยูเหวินหยกที่อยู่ในเกี้ยวเจ้าสาว ฟัง คนในเกี้ยวพลันสะท้านสิ้นไปทั้งใจ นี่สิ้นความรู้สึกที่หยูเหวินหยกคนเก่า ได้รับ การดูแลและหยามเหยียดเสมือนนางมีไซคน สองมือจับประสานและ เกร็งอยู่บนตักแสดงความอึดอัดและเจ็บหนึบ ก่อนตัดสติใจอ่อนเอ่ยความ เพื่อถอยหนึ่งก้าว

นางมาในฐานะเจ้าสาว หากอยู่หน้าจวนนานและไม่มีผู้ใดต้อนรับยอม สร้างชื่อเสียงเป็นเท่าทวี ประกอบด้วยยามนี้รอบเกี้ยวเริ่มมีชาวบ้านมารายล้อม ยืนดูงามมงคลที่แสนพิสดาร ไร้เสียงดนตรี ไร้คนในจวนต้อนรับ ไร้เจ้าบ่าว ตะเกี้ยว หยูเหวินหยกก็ตระหนักในทันทีว่าคงไม่จำเป็นต้องหวั่นเกรงหรือยอม โอนอ่อนให้อำนาจสามีเช่นกัน

ขบวนเคลื่อนย้ายตามคำสั่งของเจ้าสาวไปยังประตูหลังของจวน เมื่อ ด้านหน้าไม่เปิดรับ นางก็จะยอมถอยหนึ่งก้าวไปเข้าด้านหลังเพื่อให้เรื่องราว ยุติ เกี้ยวแดงถูกหามลัดเลาะไปข้างกำแพงสูง อาณาเขตจวนเหิงช่างกว้างขวาง มีเวลานานเสียจนนางสามารถนั่งข่มใจจากเหตุการณ์เมื่อครู่ได้

ร่างนาโอนเอนไปมาและหยุดลงเมื่อขบวนมาถึงที่หมาย เกี้ยวเจ้าสาว ถูกวางลงบนพื้นอีกครั้ง พร้อมกับเซียงเซียงที่ยังคงกระซิบบอกเช่นเดิมว่าประตู หลังจวนปิด แต่ประตูนี้ไม่มีทหารคอยเฝ้า

“เคาะประตู” หยูเหวินหยกออกคำสั่งกับสาวใช้ด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง ความเดือดดาลที่สงบลงได้ในคราแรกถูกจุดขึ้นอีกครั้ง นางพยายามหลับตา แล้วนับหนึ่งถึงสิบในใจ หมายถึงให้อารมณ์ที่คุกรุ่นภายในเบาบางลง

เซียงเซียงยกยิ้มในทันที ด้วยครานี้ได้ผล เมื่อประตูเล็กเปิดออกก็ ปรากฏคนในจวนจำนวนมากยืนเรียงราย อย่างน้อยคนในจวนก็ยังมีมาต้อนรับ คุณหนูที่ประตูหลัง สาวใช้คิดอย่างชื่นมื่น แต่รอยยิ้มก็ต้องหายไปเมื่อหนึ่งใน คนที่ยืนเบื้องหน้าเอ่ยบางคำ

“มาผิดจวนหรือไม่ ที่นี่คือจวนแม่ทัพเหิง ไม่มีงามมงคลใด เหตุใดเกี้ยว เจ้าสาวจึงพยายามจะเข้าจวนนี้” เสียงจากสูญหินใหญ่นามว่าชิงหนิงกล่าวชัด

“ใช่! ท่านพี่กล่าวถูกต้อง นำขบวนเกี้ยวเจ้าสาวกลับไปซะ” ฮูหยินรองนามว่าหว่านเอ๋อร์เอ๋ยเสริม

สตรีสองนางยืนแน่นกายอรชรดูเจ้าที่หวังถิ่น ถ้อยคำข่มเจ้าสาวดังเสียดจนหยุเหวินหย่าที่นั่งอยู่ในเกี้ยวได้ยินชัด นางหมดสิ้นความอดทนจึงดึงผ้าคลุมสีแดงออก เหลือเพียงผ้าที่ปิดบังใบหน้าไว้ไว้เพียงดวงตาให้มองเห็นภาพเบื้องหน้าเท่านั้น ร่างหนาก้าวย่างออกมาจากเกี้ยวหลังใหญ่

ยามนี้นางเห็นผู้คนที่ยืนเรียงรายอยู่ด้านหน้าอย่างชัดเจน และพอเอาได้ว่าใครมีอำนาจมากที่สุดในสถานการณ์นี้ ทั้งเครื่องแต่งกายที่มีสีล้นจับตา ทั้งเครื่องประดับศิระชะลงมาถึงต่างหุระย้า และหยกงามที่เหินบพกข้างเอว ซ้ายขวาหลากหลายแบบ แสดงถึงความร่ำรวยของหญิงสาวสองนางที่แข่งกันแต่ง จนหยุเหวินหย่าอดยิ้มขึ้นในความอวดตัวของฮูหยินทั้งสองไม่ได้

ร่างหนาย่อตัวเล็กน้อยเพื่อทำความเคารพ คนสกุลเหิงได้เห็นหญิงชุดแดงร่างใหญ่ที่ก้าวออกมาจากเกี้ยวมงคลก็หวาดผวา เผลอก้าวถอยหลังแล้วเบือนหน้าหลบอย่างเด็ดฉันท์ กริ่งเกรงรูปลักษณ์ที่ซ่อนอยู่ภายใต้ผ้าที่พันโพกปิดบังใบหน้าไว้

“ข้าหยุเหวินหย่า มาที่นี่เพราะสัญญาะหว่างท่านแม่ทัพเหิงกับท่านพ่อของข้า ว่าสองสกุลจะเกี่ยวดองกัน ขอให้ทุกคนช่วยเปิดทางและนำพาข้าไปยังเรือนพักด้วย”

สิ้นคำของหยุเหวินหย่า ซึ่งหนึ่งก็ตอบได้ในทันที จดหมายที่แนบติดกับขานกพิราบที่โฉบบินมาจากแดนไกลได้บอกเล่าเรื่องราวทุกอย่าง แต่นางหารับได้ไม่ ด้วยกริ่งเกรงในความอัปลักษณ์ของหยุเหวินหย่าจะทำให้จวนแม่ทัพเกิดไซคร้าย นางจึงขัดขวางด้วยการแสรังทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

“ข้าไม่ได้รับแจ้งข่าวใดจากท่านพี่สักเพียงนิด เจ้าจะมาแอบอ้างเช่นนี้คงไม่เหมาะนัก เพราะท่านพี่ของข้าไม่มีทางตาต่ำถึงขนาดเอาสตรีอัปลักษณ์อย่างเจ้ามาทำเมียหรือหูก หึๆ” ซึ่งหนึ่งพูดพลางหันไปหัวเราะต่อกระซิกกับหว่านเอ๋อร์อย่างหยามเหยียด

ฝ่ามืออวบอ้อมของหยูเหวินหยากำชุดเจ้าสาวสีแดงแน่นจนขึ้นรอย ริมฝีปากบางภายใต้ผ้าคลุมขบเม้มด้วยความเจ็บใจ ท้ายที่สุดนางก็ถูกกลั่นแกล้งและไม่ใช่ที่ต้อนรับตามที่คาดการณ์ วิญญาณใหม่ที่พื้นดินยิ่งสงสารเจ้าของร่างคนก่อนที่เสียชีวิตไปยิ่งนัก แต่ยามนี้นางได้เป็นหยูเหวินหย่าผู้ต้องสาปแล้ว ดังนั้นเรื่องใดที่เกิดกับร่างนี้จึงเป็นเรื่องของนางทั้งสิ้น

“แต่ข้ามีหน้าที่มาทำตามสัญญา หากแม่ทัพเหิงกลับมาทุกคนในจวนก็จะรู้แจ้ง” หมิงสาวร่างหนากล่าวยืนยัน

“หากเจ้าตั้งต้นเช่นนั้นก็แล้วแต่เจ้าเถอะ แต่ข้าคงให้เจ้าพักที่จวนไม่ได้หรอก ถ้าเจ้ายืนยันจะรอสามีข้ากลับมา ก็ไปนอนรอในเกี้ยวเจ้าสาวของเจ้า ฮี!” ซิงหงิงเอ่ยอย่างไรเอื่อย

ในใจหยูเหวินหย่าตระหนกได้ หากนางจะถอยกลับไปบ้านสกุลหยูในดินแดนทางใต้ก็คงไม่ได้รับการต้อนรับ เพราะหยูเกาผู้เป็นบิดาได้ออกคำสั่งไว้ว่า หากกลับไปจะตัดพ่อตัดลูก หมิงสาวจำได้ชัดเจนจากภาพความทรงจำเก่าที่ร่างนี้ทิ้งไว้

“เช่นนั้นข้าจะรอ” คำของหยูเหวินหย่าทำเอาสองสูหยินและคนในจวนตะลึงค้าง เพราะไม่คาดคิดว่าหมิงอัปลักษณ์ตรงหน้าจะกล้าบอกว่าขอรอทั้งที่ถูกกลั่นขนาคนี่

กายมหิมาย่อตัวทำความเคารพอีกครั้งแล้วกลับขึ้นไปบนเกี้ยวเจ้าสาวจับปล้นประตูจวนก็ถูกปิดลง ทิ้งให้เจ้าสาวไร้เจ้าบ่าวและไร้ที่พึ่งพิง ถึงแม้หมิงสาวจะอายุเพียงสิบเจ็ดปี แต่ก็ฉลาดเฉลียวและมีความเป็นผู้ใหญ่พอตัวด้วยต้องเข้าวงการและรับผิดชอบงานแสดงหลากหลายมาตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ ดังนั้นจึงไม่อาจละทิ้งหน้าที่ที่บิดาของร่างนี้ย้ำบอก และด้วยสภาพแวดล้อมต่างภพ เลยไม่อาจกระทำการใดลุ่มลี้ลุ่มห้า

ขบวนเจ้าสาวย้ายเข้าไปพักในบ้านไม้หลังเล็กที่อยู่ด้านหลังจวนแม่ทัพซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ในระยะสายตาที่สามารถสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวของคนในจวนได้ นางใช้เงินจำนวนมากที่นำมาซื้อบ้านหลังนั้นต่อจากหมิงชรา จนหมิง

ผมชาวโพลนรีบโค้งคำนับยี่มรับแล้วย้ายข้าวของออกไปอย่างรวดเร็ว

ตั้งแต่วันนั้นนางตั้งปณิธานกับตนเองว่าจะตั้งหลักปักฐานเพื่อรอการกลับมาจากชายแดนของเจ้าบ่าว ไม่ว่าจะอย่างไรนางจะเอาชนะสองฐูหยินที่พยายามกีดขวาง และเอาชนะชายใจเหี้ยมที่ทอดทิ้งนางอย่างไม่แยแส โดยการให้เขาออกมาเชิญนางเข้าจวนด้วยตัวเองให้ได้... ใจดวงน้อยเกิดประกายความคิด แค้นหมายเอาชนะ

หยุเหวินหยกสลัดชุดเจ้าสาวแล้วผลัดเปลี่ยนด้วยผ้าสีเหลืองเนื้อดี สวมกับเป็นคุณหนูจากตระกูลร่ำรวย เพราะการรอดคอยสามีตามคำสั่งบิดาน่าจะยาวนานเป็นแรมเดือน คนแบกหามเกี้ยวและขบวนติดตามอำลากลับสกุลหยุไปแล้ว เหลือเพียงนาง เชียงเซียง และบ่าวรับใช้อีกสามคนในบ้านหลังเล็ก ยังกดีที่บ้านไม้หลังนี้พอมือห้องหับให้คุณหนูอย่างนางได้พักเป็นส่วนตัว

วางหนั่งลงบนพื้นห้อง หลังตั้งตรง เชิดไหล่และโบหน้าเล็กน้อยสมตั้งกิริยาของคุณหนูตระกูลดัง จนสาวใช้สังเกตเห็นท่าทีของคุณหนูตนว่าเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน แต่ก่อนนางเหมือนหมดอาลัยตายอยาก จับสิ่งใดที่ก็ถอนหายใจ ยิ่งให้สองคั่นมองยิ่งไม่ต้องพูดถึง เพราะนางเกรงภาพที่สะท้อนกลับมาจากไม้คิดจะตะตะต้องแม่เพียงนิด ในห้องหับจึงแทบจะไม่มีของสิ่งใดที่สะท้อนภาพได้ประดับห้องตามคำสั่งคุณหนูสักชิ้น

ทว่ายามนี้สองมือคุณหนูของนางกำลังนั่งจับเลื่อนคั่นมองที่สั่งให้ซื้อให้ตรงกับโบหน้าตน นัยน์ตานางทอดมองไปยังเงาสะท้อน เห็นตุ่มโตอันน่าสะพรึงปลายนางง่วนเลื่อนลุปไล่หมายสำรวจนับตุ่มหนองนั้น ทว่ามันเยอะจนนับไม่ถ้วน นางจึงหลับตาสงบใจที่ว้าวุ่น แล้วตัดสินใจลุกขึ้นเดินออกจากตัวบ้านไป

“คุณหนูจะไปไหนเจ้าคะ” เชียงเซียงรีบถามไถ่

“ข้าจะออกไปเดินเล่นเสียบ่น้อย อยู่แต่ในห้องมาส่องวันรัฐสักอี๊ดอั๊ดจะแยءแล้ว เชียงเซียง เจ้าไม่ต้องตามมา อยู่ที่นี้ช่วยเฝ้าข้าวของเถอะ”

คำตอบที่ว่าอยู่แต่ในห้องมาส่องวันรัฐสักอี๊ดอั๊ดจะแยءแล้ว ทำให้สาวใช้แสนงงงน พฤติกรรมคุณหนูเปลี่ยนไปจนนางสับสน เพราะเมื่อก่อนคุณหนูเคย

อยู่แต่ในห้อง ไม่ได้ออกไปเที่ยวที่ใด ก็อยู่มาได้ถึงสิบเจ็ดปี แต่ตอนนี้แค่สองวันผ่านไป คุณหนูกลับบอกว้าวืดอัด และยังขอไปเดินเล่น ซึ่งไม่ใช่วิสัยคุณหนูที่นางรู้จักสักนิด

หยุดเหวียนหาเดินทอดน่องไปเรื่อยๆ จนมาหยุดอยู่บนเนินเขาเขียว
ชุ่ม บนนั่นมีต้นไม้สูงใหญ่หยั่งรากลึกแผ่กิ่งก้านเป็นแผงกว้าง ลำต้นสีเข้ม บ่งบอกว่ายืนหยัดมานานหลายชั่วอายุคน เงาไม้ร่มรื่นชวนให้นางถอดทอตกาย พักพิงอิงแอบไม่ได้

ยามนี้ร่างหนาทั้งตัว ทั้งภาระ ทั้งความเศร้าและความทุกข์จนหมดสิ้น นัยน์ตาใสศอ่อยๆ หลี่ลงจนกระทั่งปิดสนิท นางพ่อนคลายจนผลอหลับไหลไป ได้ร่มเงาต้นไม้ใหญ่ ยามไปไม้ล้มลุกเกิดเสียงคล้ายเครื่องดนตรีบรรเลงขับกล่อม นำพาให้หยุดเหวียนหาดำดิ่งสู่ห้วงแห่งความฝัน

หญิงสาวเห็นอดีตกาลของเนินเขาสูงที่เหยียบย่ำ แต่ตรงนั้นยังไม่มีต้นไม้ใหญ่ที่นางได้อิงแอบและพักพิง ทิวทัศน์โดยรอบมีเพียงป่าไม้และ พฤษชาตินานาพรรณ ไร่ซึ่งบ้านเรือนและถนนหนทาง ช่างสวยจับตาและหอมชื่นใจเสียจนพาให้เคลิบเคลิ้ม

นางนอนทอดกายแผ่บนพื้นหญ้า สายตามองท้องฟ้ากว้าง ไบหน้าเอียงไปด้านข้างจ้องมองร่างสูงใหญ่ที่นอนนิ่งอยู่เคียงกัน นัยน์ตาทวนสะท้อนภาพ ไบหน้าคมคาย ดวงตาสีนิลดำลึกของเขาจ้องมายังเธออย่างอ่อนโยน คิ้วตกดำเรียงตัวได้รูป จมูกโด่งเป็นสัน รักับริมฝีปากหยักงามราวกับเทพบุตรในฝัน ไบหน้านั้นแย้มยิ้มละมุนจนเธอรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายแห่งความรักที่พุ่ง ตลบรอบร่างทั้งสอง

จับพลันร่างสูงใหญ่ก็ทำศอกแกร่งเพื่อค้ำยันกาย เขาเอี้ยวตัวขนาบเธอ ที่นอนเคียงข้าง ฝ่ามือใหญ่เอื้อมไปจับลูบเส้นผมสีดำสลวยอย่างรักใคร่ สร้างความรู้สึกอบอุ่นละมุนละไมแผ่ซ่านมายังร่างเล็ก ดวงตาทั้งสองจ้องจ้องกัน ราวกับต้องมนตร์เสน่ห์แห่งรักของอีกฝ่าย

“ซำรักเจ้าเหลือเกินอีหลิน นางฟ้าของซำ” เสียงขุ่มขุ่มสะท้อนก้องในใจของหญิงสาว ริมฝีปากหยักเรียวยิ้มผัสหน้าผากมโนอย่างทะนุถนอม หัวใจดวงน้อยพลันเต้นแรงตอบรับรักชายผู้นั้น

และแล้วทยุเหวินทยา ก็ตื่นจากความฝันขึ้นมาด้วยความฉงน สมองน้อยตริกตรองภาพที่ยังตรึงตรา หัวใจดวงเล็กทบทวนความรู้สึกที่ยังตรึงใจ ตอนนี้ความรักความอบอุ่นที่อบอวลในฝันยังไม่เลือนหาย ทั้งใบหน้า ทั้งน้ำเสียง และสัมผัสจากชายผู้นั้นยังทำให้ใจเต้นระล่ำ

ทยุเหวินทยา กลับมาจากเนินเขา แต่ก็ยังคงเฝ้าคิดถึงความฝันเมื่อครู่ ‘อีหลินคือใคร ทำไมใจซำต้องเต้นแรง’ มือหนายกขึ้นทาบอกด้านซ้าย ความรู้สึกคุ้นเคยกับชายในฝันยังหลงเหลือและแจ่มชัด ทั้งที่นางจำได้ว่าไม่เคยรู้จักเขามาก่อนอย่างแน่นอน

“หรือจะเป็นความทรงจำของร่างเก่าอีกนะ” หญิงสาวพุดตมึงำกับตนเอง จังหวะนั้นสาวใช้คนสนิทก็เดินมายืนเคียงข้าง มือเล็กจับหวีขึ้นสาบผม นุ่มสลวยของเจ้านายอย่างแผ่วเบา เส้นผมสีดำเล็กเรียงตัวขึ้นเงาดูจแพรไหม วับวาวจนเซียงเซียงที่จ้องมองมีอาจจะลายตา

“เซียงเซียง! แต่ก่อนซำเคยฝันบ่อยหรือไม่ แบบว่าฝันเห็นนั่นเห็นนี่ เหมือนตัวเองเป็นคนอื่นนะ” ทยุเหวินทยา ลัดกลุ้มจนตัดสินใจถามคนสนิทที่อาจจะพอรู้ แต่สาวใช้ร่างเล็กกลับส่ายหน้า

“ไม่เจ้าคะ! คุณหนูนอนหลับง่าย หลับสนิท ทั้งยังชอบนอนหลับตอนกลางวันอีกด้วย อ้อ! เคยมีอยู่ครั้งหนึ่งที่คุณหนูฝันเจ้าคะ ตอนนั้นคุณหนูบอกว่าฝันร้าย เห็นตัวเองเดินอยู่ในนรก บ่าวจำได้ว่ามีเพียงครั้งนั้นครั้งเดียวเจ้าคะ เพราะตอนนั้นคุณหนูมีไข้สูง น่าจะเป็นสาเหตุให้คุณหนูฝันเจ้าคะ”

หญิงสาวตริกตรองในความที่ได้รับ แต่นำแปลกที่ปกติตอนอยู่ภพก่อนตนก็นอนหลับง่าย และแทบจะไม่ฝันใดๆ เลย แต่มาภพนี้กลับฝันเสมือนตัวเองเป็นอีกคน และความรู้สึกก็ลึกล้ำราวกับไม่ใช่ความฝันธรรมดา

“เห็นนรก! แค่นี้หรือ...” นางยังคงสงสัย

สาวใช้พยายามครุ่นคิดต่อ ดวงตาเล็งกลอกมองบนเพื่อทบทวนความ
หลัง

“อ้อ... อ้อ! ตอนนั้นคุณหนูเล่าว่าเห็นตัวเองเดินอยู่ในนรก กำลังเดิน
ตามท่านยมทูตผู้ควบคุมวิญญาณไปเกิดใหม่ แล้วบังเอิญเดินไปชนหญิงสาว
อีกคนเจ้าคะ ตอนนั้นบ่าวยังขำคุณหนูที่ฝันเป็นตุเป็นตะ จนคุณหนูงอนบ่าว
เจ้าคะ” เชียงเซียงพูดไปพลางเข้าไปพลาง ด้วยนึกถึงเรื่องราวเมื่อนานมาแล้ว

สิ้นคำของสาวใช้ หญิงสาวพลันใจกระตุกวูบ นรก! เดินชนกับหญิงสาว
อีกคน! ตนก็เคยฝันเช่นนี้ เพียงแต่ไม่ได้ใส่ใจ คิดว่าเป็นเพียงการละเมอ
จินตนาการไปเท่านั้นเอง ทว่าตอนนี้ที่เพิ่งรู้ว่าวิญญาณเก่าของหุยเหวินหยากี้
เคยฝันแจกเช่นเดียวกัน ช่างเป็นเรื่องบังเอิญจนน่าสะพรึง กลายเป็นตลกร้าย
ที่ขำไม่ออกไปเสียแล้ว

“คุณหนู ถึงเวลากินข้าวแล้วเจ้าคะ” เชียงเซียงรีบชวนคุณหนูตนด้วย
เห็นว่าเย็นมากแล้ว นางให้บ่าวรับใช้ที่เหลือตระเตรียมข้าวปลาอาหารอย่างดี
ตามความคุ้นเคย ทว่าเมื่อหุยเหวินหยากี้เห็นอาหารบนโต๊ะก็ส่ายหน้า เพราะตรง
หน้ามีทั้งชาหมู ไก่ต้ม หมูสามชั้นผัด เบ็ดย่าง และอีกมากมายละลานตา ยิ่ง

“คุณหนูเป็นอะไรเจ้าคะ ของชอบของคุณหนูทั้งนั้นเลยนะเจ้าคะ”
โบหน้าสาวใช้แสดงความสงสัยใคร่รู้

“ต่อไปนี่เปลี่ยนอาหารตามที่ขำสั่ง เอาพวกผักและเนื้อปลาเล็กน้อย
ก็พอ”

ร่างนางวางตะเกียบ แม้ตอนนี้จะหิวปานไร้จะขาด แต่ก็ตั้งปณิธานว่า
จะเปลี่ยนแปลง คึกครั้งนี้มีอนาคตที่เหลือเป็นเดิมพัน

นางจะเรียกคืนชีวิตใหม่ให้หุยเหวินหยากี้คนเดิม จะไม่ยอมถูกเหยียบ
ย่ำจากฐุหยินทั้งสองและสามใจร้ายอีก พอกันที่กับการสิ้นหวังและคำดูแคลน
หากพยายามแล้วร่างนี้ยังไม่ดูเป็นผู้เป็นคนขึ้นมา นางก็จะยอมจำนนต่อคำสาป
ฟ้า... หญิงสาวคิดเช่นนั้น

“คุณหนูไม่สบายหรือเจ้าคะ” สาวใช้ยังถามต่อด้วยความห่วงใย

ทว่าหุยกเหวินหยกกลับส่ายหน้า ภพก่อนนางต้องจำกัดอาหารเพราะต้องรักษารูปร่างตลอด หากปล่อยตัวสักนิดงานแสดงก็คงหลุดลอย เรื่องเช่นนี้จึงเป็นความเคยชินไปเสียแล้ว

เซียงเซียงยกมือขึ้นเกาศีรษะด้วยความงุนงง แต่ความจำเสื่อมก็ไม่น่าจะถึงขนาดทำให้ลืมอาหารที่เคยโปรดปราน... นางคิดเช่นนั้นแต่ก็ยอมทำตามที่คุณหนูที่รักสั่งการ

การรอคอยเหงาเจียงช่วงยาวนาน ระหว่างนั้นหุยกเหวินหยกก็ทำอะไรทำเพื่อคลายความเบื่อหน่าย ดิตก็เพียงแต่ว่ารูปลักษณ์นางไม่เหมาะจะออกไปพบปะผู้ใด นางจึงได้แต่อ่านหนังสือบ้าง ออกกำลังกายบ้าง ทาวิธีประทีนผิวบ้าง จนเวลาล่วงเลยมาร่วมเดือน แต่ก็ยังไร้เงาของสามี

ทุกวันคนของฮูหยินใหญ่กับฮูหยินรองจะแอบมาระรานหุยกเหวินหยกที่ตั้งหลักรอคอยอยู่ใกล้ประตูหลังจวนเหิง เศษอาหารที่ปกติต้องนำไปเลี้ยงหมูแต่ด้วยคำสั่งนายหญิงทั้งสองจึงนำมารดหน้าบ้านหลังเล็กที่หุยกเหวินหยกอาศัยอยู่ทุกวัน แต่นางก็จำทน บอกให้ซำรับใช้ล้างออกจนเป็นกิจวัตร เพราะไม่อยากมีเรื่องมีราวตั้งแต่มิได้เข้าจวน สิ่งใดทนได้นางก็จะทน สิ่งใดที่ทนไม่ได้นางก็จำต้องทนเช่นกัน รอคอยสักวันเมื่อถึงคราวที่นางจะพลิกคืน

หุยกเหวินหยกทำเช่นเคยเหมือนทุกวัน นางทิ้งร่างลงบนพื้นเบื้องหน้าคันท่องบานโปรด นัยน์ตาใสพิณจมองใบหน้าและรูปร่าง เผ่าสังเกตว่าสิ่งที่นางพยายามทำมาร่วมเดือนช่วยเปลี่ยนแปลงอะไรได้หรือไม่

“คุณหนู! รูปร่างคุณหนูดูอวบอ้อมลงไปมากเลยเจ้าคะ เสื้อผ้าก็หลวมจนไม่ได้รูป ส่วนตุ่มหนองบนใบหน้าก็แห้งและเริ่มตกสะเก็ดหลุดลอกแล้ว ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อไปคุณหนูต้องงดงามกว่าฮูหยินทั้งสองแน่เจ้าคะ” เซียงเซียงชมเปาะ นางฉีกยิ้มกว้างจนแทบจะหุบไม่ได้

ภายในใจของสาวใช้คนสนิทยังเคลือบแคลงอยู่ลึกๆ เพราะวันวานที่

ผันผ่าน มีหมอมามากมายถูกเชื้อเชิญมารักษาตุ่มหนองบนใบหน้าของคุณหนู ตั้งแต่ยังเยาว์ แต่อาการก็ไม่ดีขึ้นเลย ทุกคนจึงกล่าวกันไปปากต่อปากว่าต้องเป็นคำสาปจากฟ้า พานเรียกขานคุณหนูหยูเหวินหย่าของตนว่าคุณหนูผู้ต้องสาป

แต่มาตอนนี้ตุ่มหนองเริ่มหายอย่างน่าประหลาด ทั้งที่คุณหนูก็ไม่ได้รับการรักษาใดแต่ๆ ทว่านางก็ยินดีจากใจจริงที่คุณหนูที่รักมีอาการดีขึ้น ด้านหยูเหวินหย่าเห็นเงาที่สะท้อนกลับปล้นมีความหวัง นางก็ไม่ว่าเหตุใดรูปลักษณ์ของนางถึงดีขึ้นจนผิดหูผิดตาเช่นนี้ แต่นางก็จะพยายามต่อ ด้วยได้ตั้งปณิธานเอาไว้แล้ว

หญิงสาวคลุมกายด้วยชุดที่ยัดหนุนไว้ด้านในจนร่างดูหนาเทอะทะเหมือนแต่ก่อน ผ้าคลุมถูกตัดหูจากซ้ายไปขวาพาดปิดใบหน้ากลมที่เริ่มเรียวและเรียบเนียนขึ้นก่อนออกจากบ้าน

“คุณหนูคลุมกายหนาเตอะด้วยเหตุใดเจ้าคะ ทั้งยังปิดบังใบหน้าอีก ถึงจะยังไม่หายสนิทแต่ก็ไม่จำเป็นต้องใช้ผ้าปิดคลุมแล้วนี่เจ้าคะ” เซียงเซียงถามอย่างสงสัย

“ข้าไม่อยากให้ใครมาว่าข้าซุบผอมเพราะตรอมใจหรอกนะ โดยเฉพาะนายหญิงในจวนตรงข้าม และที่ปิดหน้าก็แค่ยังไม่ถึงเวลาที่จะเปิดเผยเท่านั้นเอง” หยูเหวินหย่าตอบชัดเจน สาวใช้พลันยิ้มรับ นางน้อมทำตามบัญชาคุณหนูทุกอย่าง

ทั้งสองมาเดินตลาดเป็นครั้งแรก หยูเหวินหย่าอึดอัดกับการเก็บตัวมา แสนนาน จึงอยากมาเปิดหูเปิดตาดูตลาดโบราณในอดีตเสียหน่อย ว่าแตกต่างจากภพปัจจุบันเพียงใด นัยน์ตาทวนทอดมองโดยรอบอย่างตื่นตาดังใจ แม้จะไม่มียุคที่สร้างด้วยเทคโนโลยีล้ำสมัย แต่สิ่งของเครื่องใช้ก็งดงามประณีตด้วยฝีมือแท้จริงของช่างที่สรรค์สร้าง

“เซียงเซียง ข้าอยากได้เสื้อผ้า เครื่องประดับ และเครื่องหอมใหม่” เสียง

ไส่เอ่ยบอกอย่างเบิกบาน นี่เป็นความสุขครั้งแรกตั้งแต่ได้มาอยู่ในสภาพโบราณ
แห่งนี้

“นั่นใช้คุณหนูต้องสาปแห่งสกุลหฤหรือไม่ ดูลี! ร่างกายอ้วนใหญ่ มีผ้า
ปิดหน้าที่ซ่อนความอัปลักษณ์ ต้องใช้แน่ๆ” เสียงชาวบ้านซุบซิบนินทาตั้งจน
เข้าหูหฤหวิทยา กับเซียงเซียง

“คุณหนู! บ่าวจะไปจัดการคนปากมากพวกนั้นเองเจ้าค่ะ” สาวใช้พูด
อย่างเดือดดาลแทนเจ้านาย ทว่าหฤหวิทยากลับฉุดรั้งเอาไว้

“อย่าเลย คนมีปากก็พูดกันไป หากใส่ใจทุกคำชีวิตก็น่าเบื่อแยะ” เสียงไส่
บอกอย่างสุขุม นางเคยชินกับการเป็นขี้ปากชาวบ้านเสียแล้ว

“คุณหนูของบ่าวโตขึ้นมากเลยเจ้าค่ะ ถ้าเป็นเมื่อก่อนจะต้องเก็บตัว
ร้องหม่อมร้องให้ไปแล้ว” สาวใช้ยิ้มอย่างภูมิใจ

ข่าวของเครื่องใช้จำนวนมากถูกกว้านซื้อตามความต้องการของหฤหวิ
ทยา ต่อไปถ้าเข้าจวน นางเกรงว่าคงจะหาโอกาสออกมาข้างนอกยากขึ้น

หญิงสาวเลือกสีผ้านำสมัย ทั้งสีลิ้นและรูปแบบงามต้องตาจน
เซียงเซียงตะลึงในความสามารถ นี่นะหรือคุณหนูที่ไม่เคยออกมาชมความงาม
ภายนอก

นอกจากชุดแต่งกายแล้ว นางยังซื้อเครื่องแป้งและเครื่องประดับ สายตา
เฉียบแหลมเลือกได้อย่างชำนาญ เครื่องหอมหลากหลายกลิ่นถูกซื้ออันกลับ
มาดัดแปลง ผสมเข้ากันเพื่อสร้างกลิ่นใหม่ที่เป็นเอกลักษณ์ของนางเอง กลวิธี
สยบสามีใจน้ำแข็งเริ่มต้นอย่างแยบยล

สองเดือนที่หฤหวิทยากลายเป็นเจ้าสาวม่ายไร้สามี นางมักจะปลีก
ตัวไปที่เนินเขาสูงนั้นทุกสองหรือสามวัน ร่างกายที่ตอนนี้เล็กอรรถทว่าถูก
ปกปิดด้วยชุดหนาอำพรางนั่งลงพิงลำต้นสูงใหญ่ของต้นไม้แกร่ง ใบหน้าหวาน
ใต้ผ้าคลุมค่อยๆ เคลื่อนเปลือกตาปิดลงช้าๆ ยามลมโซย แขนเล็กทิ้งลงข้าง
ลำตัว ขาเหยียดตรง

ทุกครั้งที่ทำเช่นนั้นนางจะรู้สึกผ่อนคลายจากทุกสิ่ง จนเผลอปล่อยใจหลับใหลเสียทุกครา และในยามที่เข้าสู่ห้วงนิทรา จะฝันถึงชายคนเดิมซ้ำๆ แต่เรื่องราวกลับแปรเปลี่ยนไป

บางครั้งฝันว่านางกับชายผู้นั้นเกิดเป็นผีเสื้อโอบบินเคียงคู่ท่ามกลางทุ่งดอกไม้กว้าง

บางครั้งฝันว่านางกับชายปริศนานั่งหย่อนขาสองข้าง ร่างอิงแอบกันริมลำธาร ตีระชะเล็กลงของนางอิงซบปากำยำ นัยน์ตาทั้งคู่จ้องไปยังท้องฟ้าท่ามกลางอาทิตย์อัสดงสาดแสงสีทองอำไพ

“ซำรักเจ้า” เสียงนุ่มพร่ำบอกรักจนกระทั่งนางตื่น

และในฝันหนึ่ง นางเห็นว่าตัวเองเกิดเป็นกระต่ายน้อยขนขาวปุกปุย ส่วนชายที่คุ้นเคยนั้นเกิดเป็นราชสีห์ตัวใหญ่ยักษ์ เป็นธรรมดาที่สรรพสัตว์จะต้องมีวิถีของตัวเอง แต่ราชสีห์ตัวนั้นก็กลับหลงรักเจ้ากระต่ายน้อย มันยอมอดเนื้อและกัดกินแต่ผักหญ้า เพื่อแสดงความรักอันบริสุทธิ์ถึงจนกระทั่งตัวตาย

“ถึงซำตาย วิญญาณซำก็ยังรักเจ้า” ประโยคสุดท้ายก่อนราชสีห์จะสิ้นลม มันยังคงยืนยันในรักมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลง ด้านกระต่ายน้อยเมื่อประจักษ์ในรักแท้ก็ตรอมใจ พลันหลังน้ำตาใสจนกลายเป็นสีเลือด มีนาร่างขาวก็มอดม้วยดับสิ้นลมหายใจตาม

ในความฝันบอวลาไปด้วยความรักที่ท่วมท้น หยู่เหวินหย่าทั้งอิมเอมทั้งซาบซึ่งตราตรึงใจ ทุกเรื่องราวที่ได้รับจากความฝันทำให้ใจนางกระตุกเต้นแรงทุกครั้ง วันนี้อันจึงหมายมันอยากมาอิงแอบใต้เงาไม้ใหญ่เพื่อพบพานกับชายในความฝันอีกสักครา

ยามนี้หญิงสาวหลับใหลอีกครั้ง จิตวิญญาณดำดิ่งลงลึกจนเห็นภาพเนินเขาที่คุ้นเคย มันคือเนินเดียวกับที่นางพักพิงอย่างแน่นนอน... นางมั่นใจ

เบื้องหน้าคือชายคนเดิมที่เฝ้าถวิลหา เขายืนมือใหญ่และสากเล็กน้อยมากุมมือนางที่เรียวเล็กและนุ่มนวล สัมผัสจากสองมือต่างแผ่อุ่นแห่งรักถ่ายทอดสู่อีกมือที่เกาะกุมกัน

ณ ตอนนี้อยู่สองช่วยกันสรรค์สร้างพยานรัก ต้นกล้าสวรรค์ถูกปลูก กลบด้วยพื้นดินอันอุดม สายลมเอื่อยที่พัดผ่านทำให้ต้นไม้ยิ่งร่มรื่น ใบหน้า คมพลันคลี่ยิ้มส่งกลับมาให้หญิงสาวอันเป็นที่รัก ในขณะที่มือทั้งสองยัง ถ่ายทอดความรู้สึก

“รักเราจะหล่อเลี้ยงต้นไม้เล็กจนโตเป็นไม้ใหญ่ แม่เร้น้ำ แม่ไร้แสง ก็ หาได้เหี่ยวเฉาไม่ แต่ถ้าวันใดที่เราสองหรือแม่เพียงใครหนึ่งคนหมดสิ้นในรัก ตัดเยื่อใยแล้วไซ้ไร ไม้สวรรค์จะเหี่ยวเฉาและมลายสิ้น” เจ้าของพฤษภาเอ่ย พร้อมรอยยิ้ม

นัยน์ตาคมทอประกายหวานละมุน “ขอไม้นี้เป็นสักขี อีกพันปีรักข้า จะเติบโตใหญ่” เสียงทุ้มรำพึงรำพันบอก

กรุ่นกลิ่นอายรักจากชายตรงหน้าช่างหวานจับใจ เสียงใสแจ้วเอ่ยตอบรับ “ขอไม้นี้เป็นสักขีพยาน อีกพันปีรักข้าไม่แปรผัน”

สิ้นคำกล่าวหทัยเวนิชญาก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นในทันที หัวใจนางเต้นถี่แรง รวากับจะทะลุออกมานอกอก ความสุขที่ได้รับตรึงใจจนนางไม่อยากตื่นอีกเลย

ใบหน้าหวานแห่งมองไม้ใหญ่ นางไตร่ตรองหาเหตุผลที่ฝันบ่อยครั้ง แล้วเชื่อว่าต้นไม้ต้นนี้คือสาเหตุที่ทำให้เกิดความฝันอย่างแน่นอน ดวงจิตสองดวง คงรักกันมาก ถึงขนาดตายก็ยังหลงเหลือความผูกพันไว้... นางคิดเช่นนั้น

เมื่อวันแห่งการรอคอยมาถึง หทัยเวนิชญาก็เตรียมตัวย้ายเข้าจวนเหิง

ประตูเมืองเปิดกว้างต้อนรับกองทหารหาญ เสียงฝีเท้าม้าที่เหยียบพื้นทำให้ ผู้คนที่รายล้อมรอดถอนรับจิตใจอีกเทิม บัดนี้ขบวนสง่าแห่งกลับมาอย่างภาคภูมิใจ รังสีน้ำเงินประทับตัวอักษร ‘เหิง’ โบกสะบัดพลิว เบื้องหน้านำด้วยม้าสีดำตัว ใหญ่ที่มีร่างสูงในชุดเกราะแสนองอาจ

หลังจากเข้าเฝ้าองค์ฮ่องเต้ ขบวนกองทหารของสกุลเหิงก็เคลื่อนมาเมือง หน้าจวน ที่เวลานี้ละลานตาไปด้วยคนในตระกูล ทั้งสุหยินใหญ่ สุหยินรอง พ่อบ้าน และบ่าวรับใช้ รายล้อมรอรับนายใหญ่อย่างชื่นมื่น เหิงเจียงยังม้า กาย

ใหญ่ทิ้งตัวลงมาเบื้องล่าง ทุกคนพลันย่อกายทำความเคารพ

“ท่านพี่! ข้าดีใจเหลือเกินที่ท่านพี่กลับมาเสียที”

“ใช่ๆ ท่านพี่ไปรบถึงห้าปี ข้าคิดถึงเหลือเกิน”

ภรรยาทั้งสองรีบแย่งกันประจบสามีที่ห่างไปนาน

ทั้งคู่แต่งเข้าด้วยวิธีคลุมถุงชน แต่ซึ่งหนึ่งแต่งก่อนครึ่งปี ทว่านอเออร์ก็ถูกส่งให้แต่งตามหลัง ทว่าหลังจากนั้นเพียงสามเดือนเหิงเจียงในวัยเพียงยี่สิบปีก็ได้รับมอบหมายให้ขึ้นเป็นแม่ทัพใหญ่แทนบิดาที่ป่วยกะทันหัน

แต่ประสบการณ์ที่ติดตามบิดาออกรบตั้งแต่อายุสิบสามปี ก็ทำให้เขามากด้วยความสามารถทางการศึก เสียเพียงอย่างเดียวคือนิสัยที่ยึดมั่นและหยาบกระด้าง จนเสมือนเป็นคนไร้หัวใจ

เหิงเจียงนั่งลงบนเก้าอี้ที่สลักลวดลายพยัคฆ์ที่ตั้งตระหง่านอยู่ในระดับที่ยกสูงกว่าพื้นโถงรับแขก เบื้องหลังมีฉากสลักลายพร้อมอักษรตัวใหญ่แสนประณีตเขียนคำว่า ‘เหิง’

แขนขาของเขาเรียวยาว ผมสีดำสนิทราวขมวดเป็นมวยไว้กลางศีรษะ ขับผิวขาวที่คล้ำแดดจากการร่ำศึกให้ยังมีเสน่ห์ จมูกโด่งเป็นส่นรับกับริมฝีปากหยักได้รูป ชวนให้หญิงสาวเคลิบเคลิ้ม แต่นัยน์ตาสีนิลกลับฉายแววเย็นชา เพียงแค่ปรายตามองก็ทำให้รู้สึกถึงความมกดตัน

สองผู้หยินรีบรายงานความสงบร่มเย็นของจวนเหิงให้สามีได้รับรู้ นางกล่าวในเรื่องดีที่ทำเอาเจ้าบ้านที่เพิ่งกลับมาเบาใจ คิดว่าอย่างน้อยภรรยาทั้งสองก็ดูแลจวนได้

จวนเหิงแห่งนี้ถูกสร้างแยกออกมาจากจวนใหญ่ ที่มีบิดากับมารดา รวมถึงพี่น้องที่ยังไม่ได้แต่งงานของเหิงเจียงอาศัยอยู่ ถึงแม้จวนนี้จะไม่ใช่จวนหลักของตระกูล ทว่าอาณาบริเวณพื้นที่ช่างกว้างขวาง และตัวเรือนที่สร้างแยกเป็นหลายหลังพร้อมกับการตกแต่งภายในที่บรรจงสร้างอย่างยิ่งใหญ่กว่าจวนหลัก โดยให้ลูกคนโตเหิงเจียงดูแลต่อ บ่าวรับใช้และทหารในสังกัดสกุลเหิงจึงถูกแบ่งมาอยู่ที่ตำหนักของคุณชายใหญ่ของตระกูลเป็นส่วนใหญ่

“นางมาหรือยัง” เสียงเข้มเอ่ยถามชีวิตหู กุณชือคนสนิท ร่างสูงใหญ่ท้วม เป็นรองหญิงเจียงโหม่มตัวลงบอกความต่อเจ้านายที่เคารพว่า “รู้แล้ว” แว่วของคุณหนู สกุกหลย

ด้านซิงหนิงกับหว่านเอ๋อร์ได้ยินคำสนทนาถึงสตรีอัปลักษณ์ที่ตนขับไล่ ก็ถึงกับตกใจ เพราะพวกนางลืมนไปเสียดสนิทว่าสามีเคยสั่งให้รับหญิงสาวอีกคน เข้าจวน ใบหน้าขาวผายแววสตรีมากเล่ห์กระตุกหัวคิ้วเล็กน้อย ริมฝีปากสีแดง สดเม้มเข้าหากันราวกับขบคิดบางสิ่ง

“ท่านพี่! ทั้งหมดเพราะข้าไม่ดีเอง ความจริงคุณหนูหุ่ยได้เดินทางมาถึง จวนเหิงนานแล้ว ข้าได้นำพาคนทั้งตระกูลไปยื่นรอต้อนรับตั้งแต่หน้าจวนอย่าง เอิกเกริก แต่คุณหนูหุ่ยกลับไม่พึงพอใจและอาละวาดยกใหญ่เพียงเพราะไม่ พบท่านพี่ ก่อนนางจะจากไป ได้ลั่นวาจาว่าหากท่านพี่ไม่ไปเชิญนางอย่าง อ่อนน้อมด้วยตัวเองแล้วไซ้ นางจะไม่มีวันยอมมาเหยียบจวนเหิงอย่างเด็ด ขาด”

ลั่นคำของซูหยินใหญ่ คิ้วเข้มพลันขมวดชนกัน นัยน์ตาสีนิลที่ดูเย็นชา ในคราแรกทอประกายวาวด้วยความโกรธจนทุกคนเห็นได้ชัด นางช่างกล้าโอหัง ยื่นคำต่อรองกับเขาที่เป็นเจ้าของจวนเหิง เป็นสามีในนามของนาง และเป็นถึง แม่ทัพใหญ่ของแผ่นดิน แค้ให้เข้ามาเป็นคนสกุกหลยก็ดีเกินไปสำหรับนางที่ อัปลักษณ์และมีคำสาปติดตัวแล้ว

ปัง!

หญิงเจียงบันดาลโทสะ ทูบฝ่ามือใหญ่ลงบนโต๊ะที่วางถ้วยน้ำชาเสียงดัง สนั่น

“ปล่อยนาง” ร่างสูงลั่นคำด้วยโทสะ เขาไม่มีทางยอมบนบอบลดตัวลง ไปเชื่อเชิญสตรีที่จะเข้ามาเป็นอนุภรรยาได้อาณัติเขาเป็นแน่

ชีวิตหูได้ยินดังนั้นก็พลันกลุ้มใจ นี่เขาคิดถูกหรือไม่ที่วางแผนปรองดอง หมายให้นายของตนมีอำนาจมากขึ้น เพราะตอนนี้เหมือนจะไม่เป็นไปตามที่คิด เสียแล้ว

สองสูทหิวนหลุบลตาลงต่ำและชำเลื่องมองกันเล็กน้อยอย่างรู้ความ นี่คือนี่คือสิ่งที่คุณนางต้องการ บ้านที่น้อยภรรยาและไร่ตัวเสถียร โดยที่มีพวกนางเป็นใหญ่ที่สุดรองจากสามีคือสิ่งที่พึงปรารถนา

หยุดวิหิงหาหิยชุตสีแดงมกลมาสวมอีกครา ด้วยหมายว่าเมื่อ
 เหิงเจี๋ยมาถึงคงไม่นั่งดูตาย อย่างน้อยคงมีมารยาทมารับนางเข้าจวนตามคำที่ได้รับปากบิดาไว้เป็นแน่ ทว่านางสวมชุดเจ้าสาวนั่งคอยอยู่หน้าบ้านไม่หลังเล็กอย่างสะดุดตา ทันทีที่รู้ข่าวในยามตะวันขึ้นจนกระทั่งดวงอาทิตย์เคลื่อนลับดับแสง แต่ก็ยังไว้ริ้วเววเจ้าบ่าวใจหมีพผู้้นั้น

“คุณหนู! ฮือๆ เลิกรอเถิดเจ้าคะ พอที่กับชายไว้ใจผู้้นั้น เขาหยามคุณหนู หยามนายท่าน หยามสกุลหยามมาหลายครั้งแล้วนะเจ้าคะ ฮือๆ คนอะไรใจร้ายยิ่ง กลับบ้านเราเถิดเจ้าคะ”

เซียงเซียงรำให้แทนเจ้านายที่รัก นางเห็นคุณหนูทนทุกข์มาทั้งชีวิตไม่พอ ยังต้องมาเห็นคุณหนูพยายามฆ่าตัวตายจนกระทั่งความจำเสื่อมอีก ไหนจะต้องมารู้เรื่องงานแต่งที่ถูกยกเลิกเพราะไร่เจ้าบ่าว จนสุดท้ายคุณหนูต้องร่อนเร่จากดินแดนทางใต้มายังแดนเหนือเพื่อขายตัวเองเข้าบ้านสามี แต่ก็ยังไม่ได้รับการต้อนรับจากคนในจวน อีกทั้งผู้คนที่นั่นยังคอยกลั่นแกล้งตลอดมา ยิ่งคิดนางก็ยิ่งเดือดดาลแทนคุณหนู จนอยากจะจุดไฟเผาจวนเหิงให้หมดสิ้น

“รอต่อไป” เสียงเล็กสั่นนิดๆ ภายใต้อ้อมยิ้มหน้าสีแดงมกลเริ่มมีน้ำตาซึมด้วยความยอหือที่เข้ากัศกร่อนหัวใจ หลายครั้งที่นางอดทนทำใจเข้มแข็งหวังข้ามผ่านชะตาฟ้าที่แสนโหดร้าย แต่ยามนั้นนางเหมือนล้มลงอีกครั้งด้วยการถูกมองข้ามจากเหิงเจี๋ย!

สาม

ภายในห้องอักษรของจวนเหิง แสงเทียนจากโคมไฟส่องสว่าง ร่างใหญ่ ยกตำราเล่มสำคัญขึ้นอ่านเนื้อความในนั้นอย่างตั้งใจ จังหวะนั้นเองที่ชีวหูเปิด ประตูเข้ามาเพื่อรายงานความแก่เจ้านาย

“ท่านแม่ทัพ” ชิวหูเอ่ยทัก

“ที่นี่ไม่ใช่สนามรบ!” เสียงใหญ่ตักเตือน แต่สายตายังคงสนใจตำรา เบื้องหน้า

“ข้าน้อยขออภัยขอรับคุณชาย คือข้าน้อยมีความมาแจ้ง... เรื่องคุณหนู ใหญ่ขอรับ” ร่างสูงโน้มตัวรายงานด้วยถ้อยคำนอบน้อม

เมื่อเหิงเจียงได้ยินชื่อสกุลใหญ่ ก็ละสายตาทิ้งจากตัวอักษรในตำรา แล้ว จ้องมองชีวหูประหนึ่งรอฟังความต่อ

“คุณหนูใหญ่ยังคงสวมชุดเจ้าสาวนั่งรอคุณชายอยู่ที่บ้านไม้ด้านหลังจวน ขอรับ มีข่าวบอกว่าเห็นนางนั่งรอตั้งแต่เช้าจนตอนนี้ยังไม่ยอมลุกไปไหนเลย ขอรับ ข้าน้อยคิดว่าคุณชายน่าจะไปรับนางดีกว่านะขอรับ อย่างไรก็ตามคุณชายก็ ตกปากรับคำให้นางเดินทางมาเข้าจวนเหิงแห่งนี้ในฐานะอนุ หากปล่อยไว้แล้ว นางเกิดเป็นอะไร ทางสกุลใหญ่และชาวบ้านอาจลือกันไปในทางไม่ดีได้นะขอรับ”

ชีวหูเอ่ยด้วยหวังให้สองสกุลปรองดอง ไม่อยากให้เจ้านายของตนถูกคนอื่น
ครหาหนีทา ทว่าก่อนน้ำแข็งไว้ใจกลับนิ่งเฉย

“หากนางจะมาก็คงเข้ามาเอง ข้าไม่ได้ขัดขวางใดๆ แต่จะให้ข้าไปเชื้อเชิญ
ไม่มีวัน!” เสียงเข้มสบถด้วยความขุ่นใจ ทิฐิคำค่อ แผนร้ายของสองฐูหยิน
เหมือนจะได้ผลอย่างดียิ่ง

ด้านเจ้าสาวในชุดเต็มยศยังคงมุ่มมั่น นั่งตากแดดข้ามวัน ตากน้ำค้าง
ข้ามคืน เพื่อรอการมารับของเหิงเจียง ในเมื่อเขากลับมาแล้วก็ต้องมารับตาม
ที่ลั่นวาจา ทว่ามาทำเมินใส่เช่นนี้ นางยังไม่อาจยินยอมได้

นิ้วเรียวที่พาดวางบนหน้าขาเกร็งขยับสุดสีแดงด้วยใจที่เจ็บหนีบ ราตรี
นี้มีมิดมิดสนิทแสง มีเพียงความสว่างไสวจากโคมแดงที่แขวนไว้หน้าบ้านไม้
หลังเล็ก ที่ทำให้หุเหวินหยอาพ้อห้ามใจไม่ให้ลั่นกลัวความเว้งว่างยามค่ำคืนได้
น้ำใสคลอหน่วยและร่วงไหล อีกคราที่เขาไร้เยื่อใยไม่แยแส

หากไม่ใช่คำสั่งบิดาของเจ้าของร่างนี้ยับบอก และไม่ใช้ภพโบราณที่สตรี
เป็นเพียงช้างเท้าหลัง หญิงสาวคงเลิกล้มไม่ขอพึ่งพิงชายใด โดยเฉพาะเหิงเจียง
เป็นแน่

ย่ำรุ่งเข้าตรู่แสงอำไพฉายส่องไปทั่วท้องฟ้ากว้าง บ่าวรับใช้ต่างนอน
หลับเคียงข้างเจ้าสาวผู้อำภัพ นางเฝ้าคอยกระทั่งราตรีมิดมิดผันผ่านด้วยความ
อิดโรย เชียงเซียงรู้สึกตัวตื่น ก็พบว่าตัวเองเปลือยกลับไปโดยทิ้งคุณหนูที่รักให้
รอคอยเพียงลำพัง น้ำใสพลันเอ่อล้นจากหางตา

“ฮือๆ บ่าวขอภัยที่เปลือยหลับ ทิ้งคุณหนูให้รอเพียงลำพังเช่นนี้ พอ
เถอะเจ้าคะ คุณหนูอย่ารออีกเลย” มือเล็กของสาวใช้เกาะกุมหมายถ่ายทอด
กำลังใจให้นายตน ทันทีที่มือทั้งสองสัมผัสโดน เชียงเซียงก็รู้สึกได้ถึงความ
ร้อนจากกายคุณหนู

“คุณหนู! คุณหนูมีไข้! ตัวร้อนมากเลยเจ้าคะ!” นางทำท่าตื่นตูม หัวใจ
พลันเต้นแรงด้วยความตกใจ

“ข้าไม่เป็นไร” เสียงใสขุ่นมัวเล็กน้อยด้วยความโรยแรง นางรู้สึกรังเกียจเวียง
ศิระชะ ทั้งภายในยังรู้สึกร้อนหนาวคละเคล้า ทว่านางก็อดทน

“จะไม่เป็นไรได้อย่างไรกัน พอเถอะเจ้าคะ กลับห้องไปนอนพักเถอะ
เดี๋ยวบ่าวจะรีบส่งคนไปซื้อยามาต้มให้นะเจ้าคะ” เขียงเขียงเอ่ยอย่างร้อนรน
ทั้งแสนรักและห่วงใยคุณหนูอย่างที่สุด

“ข้าจะรอดต่อ” หยุเหวินหย่ายังคงหนักแน่น

“คุณหนู!”

เจ้าสาวผู้อำภพตระหนักว่าหากนั่งอยู่อย่างนี้ต่อไปคงไม่เกิดประโยชน์
พลันถอนหายใจแล้วเอ่ยกับสาวใช้คนสนิท “เอาเช่นนี้... เจ้านำคำของข้าไปบอก
นายใหญ่ของจวนตรงข้ามให้ที”

ในห้องนอนส่วนตัว เหวิงเจียงตื่นขึ้นในบรรยากาศรอบกายแสนอบอุ่น
ทำให้รู้สึกกระปรี้กระเปร่า ร่างกำยำเอี้ยวตัวบิดเพื่อคลายกล้ามเนื้อก่อนลุกจาก
เตียงกว้าง แต่ยังไม่ทันทำสิ่งใด ชิวหูกี่มาเคาะประตูเรียกตั้งแต่หัววัน

“คุณชาย! ข้าน้อยมีเรื่องคุณหนูหยุจะมาเรียนขอรับ”

“อีกแล้วรี!” เสียงใหญ่บันดาลโห่สะ ด้วยนางสร้างความรำคาญให้เขา
ไม่หยุดหย่อน

“คุณหนูหยุให้บ่าวรับใช้ยกหีบสินสอดที่ท่านหยุเคยสัญญาไว้มามอบให้
คุณชายครึ่งหนึ่งขอรับ และนางยังย้ำคำให้บ่าวมาแจ้งด้วยว่า บิดานางลั่นวาจา
ไว้ว่าให้นำสินสอดตามที่ตกลงมามอบให้แม่ทัพเหิง หากแม่ทัพไม่ยินดีรับนาง
เป็นภรรยา ทั้งที่นางมาปักหลักรอถึงสองเดือน นางจึงไม่ยอมบังคับฝืนใจอีก
ต่อไป ดิดเพียงแค่ว่าคำสัตย์ถือเป็นเรื่องใหญ่ในหมู่ชายชาติตรี นางเกรงว่าบิดาจะ
เสียคำมั่นที่ยึดถือมาชั่วชีวิตจนคนภายนอกนึกขุ่น นางจึงขอมอบสินสอดครึ่ง
หนึ่งให้แก่สกุลเหิง ส่วนอีกครึ่งนางจะเก็บคืนด้วยงานมงคลไม่สำเร็จตามที่
หมายขอรับ”

สิ้นคำที่ฝากบอก เหวิงเจียงปล้นกระตุกมูมปากอย่างไม่พึงใจ นัยน์ตา

ลีนิลตำซลับฉายแววครุ่นคิด ก่อนเอ่ยบอกคนสนิท

“นางเจ้าเล่ห์นัก ทำที่ว้ายอมเลิกราและมีน้ำใจมอบสินสอดให้ แต่ใช้คำพูดเรื่องลั้จะถูผู้ชายมาหยั่งเชิงหมายบีบบังคับข้าทางอ้อม หากข้าไม่ไปรับนาง นางคงไม่ยอมเข้าจวน และกลายเป็นว่าสกุลเหิงเป็นตัวตลกให้คนหัวเราะว่าไร้ค่ามัน ฮี! ชิวหูเตรียมผ้า! ข้าจะเปลี่ยนชุดไปรับนางเข้าจวน”

เหิงเจียงกลับกรองความคิดด้วยเหตุผล เขาไม่อาจนิ่งเฉยให้ผู้คนนิทาว่าร้ายสกุลเหิงว่าไร้ลั้จะเป็นแน่ ทั้งที่รู้ว่าเป็นแผนบังคับให้เขาไปรับนางทางอ้อม ทว่าร่างใหญ่ก็ต้องยอมเดินลงไปในหลุมพรางนั้น

ชิวหูที่ได้ยินเช่นนั้นก็แอบยิ้มถูกใจในความฉลาดของนายหญิงคนใหม่ นางเป็นคนแรกที่ทำให้ก่อนหน้านี้แข็งอย่างนายของตนต้องยอมจำนนอย่างไร้ข้อโต้เถียง เพราะนิสัยเย็นซามุทะลุทำให้เจ้านายที่ไม่เคยทำตามคำสั่งใครง่ายๆ นอกจากบิดากับฮ่องเต้ต้องยอมทำตามนาง

หน้าบ้านไม้หลังเล็กท่ามกลางการรอคอยที่ยาวนานพลันลึนสุดลง เมื่อ ร้างเจ้าของจวนผู้ที่ยูเหวินหย่าเฝ้ารอคอยปรากฏขึ้น สาวใช้คนสนิทรีบกระซิบบอกเจ้าสาวอย่างตืออกดีใจ นัยน์ตาหวานพยายามเพ่งมองไบหน้าคม แต่ผ้าคลุมลึ้แดงที่ขวางกั้นทำให้เธอเห็นเพียงเค้าร่างของชายตรงหน้าเท่านั้น

แม้จะเห็นแค่เค้าโครงรูปร่าง แต่ยูเหวินหย่าก็ได้ว่าสามีนางแซนขาเรียวยาว สูงโปร่ง และกำยำแค้ไหน ใจดวงน้อยถึงจะรู้ว่าเขาทำไม่ดีไว้เพียงใด ทว่าก็ไม่อาจยังใจไม่ให้เห็นแรงได้อยู่ดี

มือเล็กชิ้นหนึ่ง ร้างบางในชุดเจ้าสาวหนาเตอะเกร็งจนเกือบลึ้นเวลานี้ ไม่ใช่การถ่ายทำละครเหมือนภพก่อนที่ตนเคยแสดง แต่คือการแต่งงานจริง และคงเป็นเพียงครั้งเดียวในชีวิตที่เหลือ จึงไม่แปลกเลยที่จิตใจจะไหวลึ้นด้วยความตื่นเต้น

“คุณหนูเจ้าคะ ท่านแม่ทัพมารับแล้วเจ้าคะ ไม่ได้สวมชุดเจ้าสาว แต่... เป็นชุดดำเจ้าคะ” เชียงเซียงเอ่ยด้วยความพิศหวังเล็กน้อย เพราะนี่ถือเป็นเรื่อง

มงคลที่จะพาเจ้าสาวคนใหม่เข้าตระกูล แม้ฤกษ์ยามจริงจะเสียไปนานแล้วก็ตาม อย่างน้อยก็ควรให้เกียรติสวมชุดที่มีสีสันสักชนิดก็ยังดี

ร่างบางในชุดเจ้าสาวหนาจนดูอวบอ้วนทะโพทะพูนเคื่องตาม เขาเป็นถึงแม่ทัพ แต่มาทำตามอำเภอใจเหมือนเด็ก รวากับจะลือว่าที่มารับเพราะทำตามมารยาท แต่ความจริงเขาไม่ได้แยแสนางสักนิด เหมือนหยามเกียรติเจ้าสาวมือใหม่อย่างชัดเจน

แวบแรกที่เหิงเจียงพบอนุคนใหม่ ใจชายถึงกับกระตุกด้วยความตกใจ ด้วยรูปลักษณะใหญ่โตที่ห่อหุ้มด้วยชุดสีแดงท่าเอาเขาหวนคิดถึงคำเล่าลือเรื่องไบหน้าอัปลักษณ์และคำสาปที่ติดตัวนาง ภายในใจไม่ยินดีสักนิดที่ได้อนุคนใหม่ แต่จำใจทำตามเพื่ออำนาจเท่านั้น

“ให้นางกลับไปได้หรือไม่” เหิงเจียงกระซิบกับชีวิตูในขณะที่เดินเข้าไปยังบ้านไม้ตรงหน้า

กุนซื่อคนสนิทรีบส่ายหน้าพลางตอบกลับอย่างรวดเร็ว “ไม่ได้ขอรับ”

ทั้งสองมหาดยุติเย็บเบื้องหน้าเจ้าสาว ด้านสาวใช้รีบบอกคุณหนูเรื่องการมาถึงของเจ้าบ่าว ทางชีวิตูในมกายอย่างนอบน้อมต่อนายหญิงคนใหม่ อย่างน้อยการแต่งงานนี้ก็เกิดขึ้นเพราะเขาเป็นฝ่ายสนับสนุน จึงต้องนอบน้อมให้เกียรติเจ้าสาวผู้นี้ราวกับมีตำแหน่งสูงเป็นฐูหยินคนหนึ่งก็มีปาน

“ข้าน้อยชีวิตู ขอแสดงความยินดีกับนายหญิงน้อยที่ต่อไปจะเข้ามาเป็นอนุของคุณชายขอรับ” คำทักทายถูกเอ่ยตามมารยาท เจ้าสาวมือใหม่จึงขานตอบเช่นกัน

“ข้าหญิงเหวินหยก ยินดีที่ได้รู้จักทั้งท่านชีวิตู... และท่านแม่ทัพใหญ่เช่นกัน” เสียงเล็กเอ่ยตอบ

“คุณชายไม่ชอบให้คนในจวนเอ่ยเรียกว่าแม่ทัพใหญ่ เพราะไม่ใช่ยามสงคราม และนายท่านใหญ่แห่งสกุลเหิงที่เคยเป็นแม่ทัพใหญ่ก็ยังมีชีวิต เพียงแต่ในศึกครั้งที่ผ่านมาท่านได้มอบหมายให้คุณชายใหญ่สืบทอดตำแหน่งต่อแต่คุณชายอยากให้คุณสนิทให้เกียรติบิดาเช่นเดิม และเวลานี้ก็หมดการศึก

แล้ว จึงใคร่ขอให้นายหญิงน้อยและบ่าวรับใช้ที่ติดตามมาเอ่ยเรียกคุณชายใหญ่
ดังเช่นทุกคนในจวนนี้ด้วยขอรับ”

หยูเหวินหยารับฟังเหตุผลแล้วพยักหน้ารับคำ พร้อมกับหันไปยิ้มกับ
เซียงเซียงให้กำชับบ่าวรับใช้ที่เหลือ

เหิงเจียงไม่พูดพร่ำทำเพลง เขาถือว่าได้มารับนางตามที่นางต้องการแล้ว
ร่างสูงใหญ่จึงหมุนร่างเดินนำหน้าเพื่อกลับจวน โดยปล่อยให้หยูเหวินหยาเดิน
ตามมาเอง ไม่มีมือใหญ่ที่เกาะกุ่มนำพา ไม่มีเสียงเชื้อเชิญใดๆ นางก็รู้อยู่แล้ว
ว่าถึงเขามาก็คงเย็นชาไม่ต่างจากเดิม

อาการใจสั้นเพราะความตื่นเต้นเมื่อครู่พลันสงบลง นางลุกขึ้นแล้วย่าง
เท้าก้าวเดินตามสามีเพื่อเข้าสู่บ้านหลังใหม่ โดยมีเซียงเซียงพยุ่งข้างกาย และ
มีบ่าวรับใช้ชนลินสอดรวมทั้งข้าวของที่เหลือตามหลัง

ทว่ายังไม่ทันที่จะเข้าถึงประตูจวน หยูเหวินหยาก็ตัวร้อนด้วยตากแดด
ตากน้ำค้างข้ามวันข้ามคืนก็ยิ่งวิงเวียนศีรษะหนักขึ้น ภาพภายใต้ผ้าคลุมสีแดง
หม่นวนเพราะสายตาพร่าเลือน ก่อนสติจะดับวูบ นางได้ยินเสียงเซียงเซียง
ว่าร้องเรียกชื่อด้วยความตกใจ จากนั้นการรับรู้ทุกอย่างก็สูญสิ้น

เหิงเจียงได้ยินเสียงร้องเรียกคุณหนูดังก้องจากเบื้องหลัง จึงหันไปมอง
ด้วยความสงสัย สายตาดูจุน้ำแข็งเห็นร่างในชุดสีแดงโงนเงนไปมาและกำลัง
จะทรุดกายลงบนพื้น เขาเลยรีบปรีเข้าไปประคองร่างนางไว้ในฉับพลัน

เซียงเซียงเห็นคุณหนูที่รักอาการไม่ดีก็ยิ่งตื่นตระหนก รีบวิ่งวนให้ชาย
ตรงหน้าช่วยคุณหนูทั้งน้ำตา

“คุณชาย! ช่วยคุณหนูด้วย ฮือๆ ความจริงคุณหนูตากแดดตากน้ำค้าง
ทั้งวันทั้งคืน และไม่ได้แตะต้องอาหารหรือน้ำเลย หนาวซ้ำยังมีใช้อีกด้วยเจ้าค่ะ”

ร่างสูงใหญ่เบิกตาโตจ้องมองร่างหนาที่ตนพยุ่งไว้ในอ้อมอก มือใหญ่
เลื่อนแตะฝ่ามือหญิงสาวหมายวัดความร้อน ฉับพลันเขาทั้งตกใจและตะลึงใน
ความเด็ดเดี่ยวของนางยิ่ง ที่ยอมรอคอยข้ามวันข้ามคืนทั้งที่รู้ว่าเขาอาจไม่มา
อีกทั้งรู้ว่าตัวเองมีไข้ แต่ก็ยังดึงดันทำตัวปกติ ยิ่งคิดชายหนุ่มก็ยิ่งสับสนใน

ความซบซื่อนของหญิงนางนี้

“คุณชาย! ให้ข้าน้อยอุ้มนายหญิงน้อยเถิดขอรับ” ชิวหุเอ๋ยอาสา ด้วยเกรงว่าน้ำหนักของหญิงร่างหนาจะทำให้นายตนปวดแขน

“ไม่ต้อง!” เห่งเจี้ยงตอบ พร้อมกับย่อตัวใช้แขนกำยาโอบอุ้มหุยกเหวินหยกขึ้นไว้ในอ้อมอก ทันทีที่ยกร่างนาง เขาก็ต้องประหลาดใจถึงน้ำหนักที่เบากว่าที่คาดไว้

หุยกเหวินหยกซ่อนร่างที่ซุบผอมไว้ใต้ชุดยัดนุ่นหนา แม้นุ่นจะเบา แต่ชุดนุ่นที่หุยกเหวินหยกตัดเย็บเองกลับอัดแน่นด้วยปริมาณนุ่นและเมล็ดนุ่นสีดำ เพื่อให้มีน้ำหนักใกล้เคียงกับรูปลักษณะเดิม มีเพียงนางกับเซียงเซียงเท่านั้นที่รู้ถึงรูปร่างใหม่นี้

นัยน์ตาคมก็มองร่างบางที่คลุมผ้าสีแดงปิดบังศีรษะอย่างเคลือบแคลง ก่อนสลัดความคิดนั้นทิ้งแล้วรีบอุ้มนางไปยังเรือนพัก

บัดนี้ปณิธานแรกที่หุยกเหวินหยกตั้งมั่นคือทำให้เห่งเจี้ยง สามิผู้แสนเย็นชಾಯอมรับนางเข้าจวนได้สำเร็จ... ถึงขนาดอุ้มนางเอง แต่ตอนนี้นางไม่อาจรับรู้ได้เพราะหมดสติไปเสียก่อน

ส่วนชายหนุ่ม นี่ก็ครั้งแรกที่เข้าต้องยอมโอนอ่อนผ่อนตามหญิงสาว ถึงขนาดลดทิวมารับนางเข้าจวน ทั้งยังเป็นครั้งแรกที่เขาโอบอุ้มสตรี ขนาดฮูหยินทั้งสองยังไม่เคยได้รับการปฏิบัติเช่นนี้

มุมหนึ่งตรงทางเดินภายในจวน นัยน์ตาสองคู่ของภรรยาที่แอบสังเกตการณ์จากที่ไกล จับจ้องมองร่างหนาในอ้อมอกสามิที่รักอย่างซิงซัง พวกนางขบเม้มริมฝีปากด้วยความหมั่นไส้

“เสแสร้ง!” คำสบถตาเอ๋ยอาฆาต ด้วยไม่อาจขัดขวางสามิไม่ให้มีภรรยาใหม่ได้

เห่งเจี้ยงอุ้มหุยกเหวินหยกมายังเรือนซุ่นซู่ เป็นเรือนที่อยู่ทางทิศใต้ของจวนเหิงแห่งนี้ สถานที่นี้จะเป็นบ้านหลังใหม่ของหุยกเหวินหยก ร่างบางในชุด

หนาเตอะปิดคลุมใบหน้าถูกวางลงบนเตียง เสียงใหญ่เอ่ยสั่งการให้ไปตามหมอน
ในจวนมาดูอาการนางที่ตัวร้อนและหมดสติสลบไป

เมื่อหมอมมาถึงเหิงเจียงก็ผลกลับไปยังเรือนใหญ่ในทันที เหลือเพียง
เซียงเซียงกับชายร่างสูงโปร่งกว่าดูอ่อนแอ่น ใบหน้าเรียวยาว ดวงตาคมกปาก
ได้รูปสมส่วน เขาผู้นี้คือหมอประจำจวนเหิงที่เข้ามาทำงานในช่วงที่เหิงเจียงไป
ออกรบ นามว่าหรงจู้ย

เมื่อขานุ่มของชายใจหญิงทาบจับชีพจรของหยูเหวินหย่าที่นอนหมดสติ
อยู่บนเตียง สายตาคมเฉียบสังเกตมองฝ่ามือที่เรียวยาวเล็กเนียนนุ่มพลันเคลือบ
แคลงสงสัย ว่าเหตุใดหญิงร่างใหญ่จึงมีมือที่เล็กและงามผิวดีวีย์เช่นนี้ นัยน์ตา
พลางชำเลื่องมองร่างกายและใบหน้าของนายหญิงคนใหม่อีกครั้ง แต่ศีรษะนาง
ถูกคลุมไว้ด้วยผ้ามงคัล

หรงจู้ยฉงนหนัก จึงตัดสติใจถือวิสาสะเปิดผ้าคลุมสีแดงออก และพบ
ว่ามีผ้าพันโพกศีรษะนางไว้อีกชั้น สาวใช้คนสนิทเห็นเช่นนั้นก็ตกใจ

“บังอาจ! เจ้ากล้าละลบละล้างล่วงเกินคุณหนูเช่นนี้ หากกลัวโทษทัณฑ์
ไซ้หรือไม่!” เสียงเล็กทวาดก้อง ใจหนึ่งเกรงความที่คุณหนูกำชับว่า ห้ามให้ผู้ใด
รู้ว่านางไม่ได้ปลั๊กษณ์เช่นแต่ก่อนจะถูกเปิดเผย ใจหนึ่งก็ไม่โหดร้ายตรงหน้า
ที่เป็นแค่หมอ แต่กล้ามาจับต้องร่างกายเจ้านายตนมากกว่าจะรักษา

“ข้าขอร้อง แต่ข้ามิได้คิดจะล่วงเกิน เพียงแต่นายหญิงน้อยในยามนี้
นั้นมีไข้สูง การหายใจแลดูลำบากนัก ข้าเกรงว่าอาการนายหญิงน้อยจะยิ่ง
ทรุดหนัก อีกอย่าง... ต้องลดไข้ด้วยการใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดระบายความร้อน”
หรงจู้ยเอ่ยพลางก็ศีรษะเล็กน้อย ลดสายตาลงต่ำตามมารยาท เสียงเขาเพราะ
เหมือนเสียงหญิงสาวมากกว่าเสียงชายชาติวี

เซียงเซียงได้ฟังก็สงสัยในท่าทางของหมอผู้นี้ หญิงไม่ใช่แต่ละม้าย
คล้ายยิ่งนัก แลดูงามจับตากว่าหญิงสาวหลายคน นางสลัดความคิดและให้
ความสนใจคุณหนูตน ในใจแสนกังวลตามคำบอก ใบหน้าเล็กผายแววครุ่นคิด
เกรงว่าคุณหนูที่รักจะอาการหนักกว่าเก่า นางจึงตัดสติใจเพื่อหาทางออก

“ข้าจะไว้ใจเจ้าได้หรือไม่ว่าจะไม่นำเรื่องที่รู้ที่เห็นในยามนี้ไปบอกแก่ผู้อื่น”

สาวใช้ผู้จงรักภักดียื่นหน้าไปถามหอมหุ่ม ร่างโปร่งพลันโน้มตัวอีกครั้งเพื่อให้คำมั่นแทนการกล่าว

“จงอย่าลืมหาคำสัตย์เมื่อครู่เล่า” เชียงเชียงย้าคำ เมื่อไม่มีทางเลือกนางจึงตัดลิ้นใจค่อยๆ บรรจงแกะผ้าที่พันโพกศีรษะคุณหนูตอนออกอย่างทะนุถนอม

ทรงจุกกระหึ่มยืมย่องในใจ เขาคาดไว้อยู่แล้วว่า อย่างไรสาวใช้ผู้นี้ก็ต้องยอมแกะผ้าออก เขาหาได้หวาดหวั่นเรื่องตุ่มหนองไม่ เพราะเป็นหมอจึงต้องเจอภาพน่าสะอิดสะเอียนมามาก ร่างชายหว่าซ่อนใจหญิงเอาไว้พลันตื่นเต้น เขาเคยได้รู้มาบ้างถึงคำเล่าลือเกี่ยวกับคุณหนูสกุลหญิงนางนี้ ซึ่งเวลานั้นเขากำลังจะได้เห็นด้วยตาตัวเอง

มือเล็กบรรจงแกะผ้าออกอย่างแผ่วเบา ความลับค่อยๆ ถูกเปิดเผยอย่างช้าๆ จนเริ่มเห็นเส้นผมสีดำสนิท ปลายผ้ายังคงถูกคลี่ออกเรื่อยๆ ตามแรงดึงของเชียงเชียง จนในที่สุดใบหน้าที่ถูกซ่อนเร้นไว้ก็เปิดเผย

หน้าผากมนโค้งนูนหน้าพิสมัย คิ้วดำเรียวโค้งราวกับพระจันทร์เสี้ยว ดวงตาที่หลับปรือพร้อมขนตาหนางอนระยับ จมูกโด่งเป็นสันปลายหยดน้ำแฉนจิ้มลิ้ม ริมฝีปากบางหยักโค้งได้รูปดูจันทรแสงดงามราวกับภาพวาด คางเรียวมนรับกับลำคอระหง ผิวพรรณนางละเอียดเปล่งปลั่งคล้ายฉายแสงพ่อง

ทรงจุกถึงกับตะลึงค้างในภาพที่ได้ประจักษ์ นี่หรือคำสาปที่เล่าลือและหากงามดูเจตพิศานเช่นนี้ยังถูกเรียกว่าอัปลักษณ์ เขาก็อยากจะทำอัปลักษณ์แบบนี้ให้ลุ่มเมื่องไปเสียเลย เขาคิดพลางอิจฉาความงามที่เห็นยิ่งนัก

“คุณหนูไม่ยากให้ใครรู้เรื่องที่นางไม่ได้หน้าตาน่าเกลียด อย่านำมันมาบอกใครก็อย่าลืมหิดปากให้สนิทเสีย” เชียงเชียงขมขู่อีกครั้ง

“ดูจากลักษณะเค้าโครงรูปหน้าแล้ว รูปร่างนายหญิงน้อยคงไม่ได้ อ้วนหูอย่างที่ลือกัน ชะ... ข้าไม่เข้าใจเลย เหตุใดต้องอำพรางตนด้วย” หมอ

หนุ่มถามด้วยความสงสัย

“เรื่องของเจ้านาย”

สาวใช้ตอบสั้นๆ ทำเอาทรงจู้ยี้ถึงกับหน้าหงาย เขาเลยได้แต่เปิดปาก
ก้มหน้าก้มตาตรวจอาการแล้วออกไปเตรียมยาต่อ โดยได้กำชับวิริธูแลคนป่วย
ให้เชื่องเชื่อง

สามวันเคลื่อนคล้อยจนหยุดเหวินหย่าพิน คราแรกนางแสนมีนงว่า
ตนอยู่ในสถานที่ดี เพราะสติสุดท้ายที่จำได้คือนางกำลังเดินตามชายใจน่าแข็ง
เข้าจวนเหิง จากนั้นก็จำอะไรไม่ได้อีกเลย

เซียงเซียงเห็นเช่นนั้นก็ไม่รอช้า รีบเล่าเรื่องราวที่คุณหนูถูกอุ้มโดย
เจ้าของจวนเพราะหมดสติด้วยพิษไข้ และเล่าเรื่องที่หมอลงจู้รู้ความลับ จน
หยุดเหวินหย่าต้องเรียกตัวหมอผู้นั้นมาเพื่อกำชับ ทั้งสองจึงมีโอกาสพูดคุยกัน
อย่างถูกต้อง หลังจากนั้นมาก็สนิทสนมกันโดยปริยาย

กลางห้องอาหารของจวนใหญ่ เหิงเจียงกับสองศรีภรรยา นั่งล้อมวง
อย่างพร้อมหน้าบนโต๊ะไม้เนื้อดีที่ถูกปูด้วยผ้าสีน้ำเงินชั้นเงาวับวาว บนโต๊ะฝรั่ง
พร้อมด้วยอาหารอุดมสมบูรณ์ ซึ่งหนึ่งกับหวานเอ๋อร์นั่งทอดสายตามองสามี
ด้วยความสงสัย ว่าเหตุใดจึงไม่เริ่มกินอาหารเสียที ด้วยประเพณีที่ยึดถือคือ
สามีต้องเป็นผู้เริ่มกินก่อน

ด้านชายหนุ่มหน้าหนึ่ง ในใจครุ่นคิดเรื่องที่ค้างคาใจ นั่นคือเรื่องของ
อนุภรรยาคนใหม่ เพราะตั้งแต่นำพานางเข้าจวน เขาก็ไม่เคยไปแยะนางอีก
เลย ได้แต่ส่งหมอบไปรักษาตามหน้าที่ ทว่าล่วงเลยมาสัปดาห์แล้ว ก็ยังไม่
เห็นนางออกมานอกเรือน มาร่วมกินอาหารตามมารยาทสักครั้ง

ชีวิตสุดยอตนคุณซื่อรู้ได้ในทันทีถึงความคิดของนายตน จึงรีบเอ่ยให้
คนไปตามหยุดเหวินหย่า ทั้งเหิงเจียง ซิงหนิง และหวานเอ๋อร์นั่งนิ่งเพื่อรอคอย
หญิงสาวอีกคนมาร่วมโต๊ะอาหาร บรรยากาศการกินอาหารของคนในจวนนี้

อีมครีมเสมอ แต่ตอนนี้ยิ่งมัวหมองและตั้งเครียดเป็นเท่าทวี

ไม่นานสาวใช้นางนั้นก็กลับมารายงาน “นายหญิงน้อยแจ้งว่ากินอาหารเรียบร้อยแล้วเจ้าคะ นางยังฝากบอกอีกว่านางเป็นเพียงอนุ จึงไม่อาจเอื้อมมา กินอาหารร่วมโต๊ะกับนายท่านทั้งสาม เกรงว่าคำสาปที่ติดตัวมาจะทำให้ทุกคน โชคร้ายตามเจ้าคะ”

เหิงเจียงได้ฟังก็พลันถอนหายใจ เขาไม่ได้สนใจหรือว่านางจะมานั่งร่วมโต๊ะหรือไม่ ที่สนใจคือไม่อยากจะให้ใครมาว่าเขาทอดทิ้งภรรยาคนใหม่ ถ้า นางยืนยั้นเช่นนั้นเขาก็เบาใจคลายกังวล ส่วนฮูหยินทั้งสองก็แอบอมยิ้ม พวก นางฟังใจอย่างที่สุดที่ตัวเสียดเสहनารังเกียจเจียมตนไม่เผยอมางุ่นวายใน เรือนใหญ่นี้

หยุเหวินหยกที่เก็บตัวอยู่ในเรือนมักอ่านหนังสือ วาดภาพ และฝึกเล่น

ดนตรีเพื่อคลายความเหงา บางวันทรงจู้สหายใหม่ก็แวะมาพบปะพูดคุยด้วย เป็นครั้งคราว

มือเล็กหยิบดอกไม้สีสนับตาขึ้นมาแล้วบรรจงปักลงในแจกัน โดยมี เซียงเซียงเป็นผู้ช่วย สาวใช้แอบชำเลืองมองคุณหนูอยู่หลายครั้ง แต่ทุกครั้ง ที่เห็น คุณหนูก็จะนั่งยิ้มไปจัดดอกไม้ใส่แจกันไป ไม่เด็ดเนื้อร้อนใจสักนิดว่า เมื่อครู่เพิ่งปฏิเสธการร่วมโต๊ะอาหารในฐานะคนของสกุลเหิง

“คุณหนูไม่สนใจจะไปกินข้าวร่วมกับคุณชายเหิงหรือเจ้าคะ คุณชาย อุตส่าห์ส่งคนมาตามเลยนะเจ้าคะ” เสียงเล็กเอ่ยถามด้วยไม่อาจละความสงสัย ไปได้

“เขาแค่เชิญตามมารยาท หากเข้าไปจริง เขากับฮูหยินทั้งสองคงกินอะไร ไม่ลงหรือ คงจะกลัวตุ่มหนองและความโชคร้ายของข้าจนต้องเบือนหน้าหนี ก็ได้ ข้าไม่อยากจะเห็นท่าทางรังเกียจเด็ดฉันท้เหล่านั้หรือคะ” หยุเหวินหยก กล่าวตอบในขณะที่สายตายังคงจับจ้องดอกไม้ในแจกัน

“แล้วทำไมคุณหนูไม่เปิดเผยไปเลยเล่าเจ้าคะ ว่าแท้จริงแล้วคุณหนู

ดงงามเพียงใด เอาแต่ปิดซ่อนรูปร่างจนน้ำอืดอืดแค้นเจ้าคะ” เชียงเชียงทำหน้าที่มุ่ม เพราะอยากอวดรูปร่างใหม่ใหม่ของเจ้านายให้คนที่เคยสบถว่าคุณหนูตนให้หน้าหงายกันไปให้หมด

“ข้าไม่อยากจะให้คนมาสนิทสนมหรือสนใจเพราะรูปร่างใหม่หรือก การที่อัปลักษณ์เช่นนี้สอนให้ข้าแยกมิตรแยกศัตรู แยกคนจิตใจดีกับคนจิตใจร้ายกาจได้” หยูเหวินหยาทอบ ในใจก็คิดถึงครั้งอดีตในภพก่อนที่เคยอยู่ท่ามกลางฝูงชน ยามเป็นดารานักแสดงที่พร้อมด้วยรูปร่างใหม่และทุกสิ่ง ทว่ารอบกายมีแต่คนอิจฉาริษยา ยามนี้ได้ใช้ชีวิตตามใจ ไร้คนตีสองหน้าที่มีกั๊กยิ้มแ้มม ทว่าแอบซ่อนคมมีดไว้เบื้องหลัง หญิงสาวจึงพึงพอใจนัก

อรุณเบิกฟ้าในวันถัดมา จวนเหิงแลดูว่านายจวนเชียงเชียงผู้เป็นหูดตา

ของหยูเหวินหยาท้องรับนำความที่รู้ไปบอกเจ้านายที่รัก

“คุณหนูเจ้าคะ มีข่าวว่าองค์ชายสี่จะเสด็จมาที่จวนในวันพรุ่งเจ้าคะ” เสียงสาวใช้หอบเบาๆ เพราะรีบจนแทบหายใจหายคอไม่ทัน

“องค์ชายสี่หรือ เกิดมายังไม่เคยเห็นองค์ชายสักครั้ง เชียงเชียง เจ้าไปช่วยข้าเลือกผ้าเร็ว” หยูเหวินหยาทอบสาวใช้ด้วยรอยยิ้ม แอบตื่นเต้นที่จะมีบุญได้ยลโฉมองค์ชายในจักรวรรดิโบราณสักครั้ง แต่เพียงลิ้นคำของหยูเหวินหยาทได้ไม่เท่าไร เสียงชิงหนึ่งก็ดังมาจากทางเข้าเรือนชั้นชู

“เจ้าห้ามออกไปต้อนรับองค์ชายสี่เด็ดขาด!” เสียงแหลมของฮูหยินใหญ่เอ่ยห้าม

พวกนางถือวิสาสะมาเยือนเรือนชั้นชูแห่งนี้กะทันหัน ทั้งยังออกคำสั่งไม่ให้หยูเหวินหยาทไปร่วมต้อนรับองค์ชายสี่ที่จะมาถึงในวันพรุ่ง ทำเอาใจหญิงสาวคุกรุ่นด้วยโศก ผ้ามือที่แอบซ่อนกำแน่นเพื่อสะกดกลิ่นอารมณ์ที่เริ่มก่อตัวจากภายใน นางหลับตาลง พยายามขยับสติตน ก่อนหันไปหาหญิงสาวทั้งสองด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้มตามมารยาท

“การวะฮูหยินทั้งสอง” ร่างเล็กในชุดหนาใหญ่ย่อตัวอย่างนอนน้อม

ไบหน่านางพันด้วยผ้าขาวจนมิดชิด ซิงหนิงกับหว่านเออร์จึงไม่สามารถเห็น
สีหน้าหยุเหวินหย่าที่แสดงชัดว่าระอาพวกนางทั้งสองแค้ไหน

คอรหรงของฮูหยินใหญ่ตั้งตรง ไบหน้าเซิด นางซ้าเลื่องหางตามอง
อนุกรรยาเพียงในนามอย่างเดียดฉันท์ ส่วนหว่านเออร์ก็ไม่ต่างจากซิงหนิง
เท่าไรนัก นางกระหิมยืมย่องอย่างดูแคลนรูปกายภายนอกของหยุเหวินหย่า

“ในฐานะที่ซ้าเป็นฮูหยินใหญ่ มีหน้าที่ซ้วยแบ่งเบาภาระท่านพี่ ดูแลงาน
น้อยใหญ่ภายในจวน ซ้าคงไม่สามารถให้เจ้าที่มีรูปร่างอุจาดตาและมีคำสาป
ติดกายไปต้อนรับองค์ชายสี่ โอรสแห่งมังกรได้หรอกนะ” ซิงหนิงลั่นคำสั่งห้าม
วจาของนางเหยียบหยุเหวินหย่าแทบจมดิน

ในใจหญิงสาวผู้ถูกดูแคลนนั้นเคื่องซุ่น ‘ตลอดมาซ้าก็พยายามสงบเงียบ
เก็บตัวอยู่แต่ในเรือนตนยังไม่พออีกหรือ แค้ขอไปต้อนรับองค์ชายสี่ซ้วครู่
ฮูหยินทั้งสองก็ย้งกิดกัน เหตุใดชีวิตซ้าถึงนำหัวเราะอย่างนี้’

สมองน้อยๆ ของนางตริกตรองด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ และตระหนก
ได้ว่า หากนางตั้งต้นจะไปต้อนรับองค์ชาย วันหน้าก็คงมีแต่จะถูกระวานจาก
สองฮูหยินทุกวันเป็นแน่ ซึ่งในตอนนั้นางยังไม่พร้อม เขี้ยวเล็บนางต้องถูกลับ
เสี้ยก่อน เพื่อจะได้ไม่เปลืองพลังจนวนบาดเจ็บเสี้ยเอง

หยุเหวินหย่ารู้ถึงภัยในภายหน้า จึงต้องเปลี่ยนแปลง ทาวิธีอื่นเพื่อพบ
องค์ชายสี่แทน ร่างหนาพลันหันไปออกคำสั่งให้สาวใช้คนสนิทไปหยิบของ
บางสิ่ง

ทันทีที่ของสองชิ้นมาถึงมือหยุเหวินหย่า นางก็เปิดแล้วยื่นให้ซิงหนิง
ฮูหยินใหญ่แห่งจวนเหิงในทันที มันคือกล่องใส่ปิ่นมุกประดับดอกไม้ งานฝีมือ
ประณีตและทรงคุณค่า จนซิงหนิงตาค้างจับจ้องด้วยความอยากได้

“ปิ่นมุกนี้ท่านพ่อซ้าสั่งให้มอบแก่ฮูหยินใหญ่ และยังบอกอีกว่าเคย
ไ้ได้ยินคำเล่าลือถึงฮูหยินใหญ่ว่างามจับตาทุกผู้ที่พบพาน ท่านพ่อจึงกำซับซ้าให้
นำปิ่นมุกนี้มามอบให้ฮูหยินใหญ่กับมือ ด้วยหมายว่าของงามย่อมคู่กับหญิง
งาม ความจริงซ้าอยากจะทำมอบให้มานานแล้ว ติดที่ซ้าป่วยเสี้ยก่อนจึงไม่มีโอกาส”

คำเียนยอของหฺยูเหวินหยาทำซิงหนึ่งยี้มแก้มแทบปริ นางริบหฺยิบคว้าว่าง
ถูกใจ

“หากบิดาเจ้าตั้งใจเช่นนี้ ข้าก็จะรับไว้” ใบหน้ารูปไข่เซิดผยองพลาง
อมยิ้ม ในขณะที่เดียวกันก็จับจ้องปิ่นในมือไม่ละสายตา

“ส่วนของชิ้นนี้... กำไลหยกน้ำผึ้งเนื้อดีที่ท่านพ่อข้าได้มาอย่างลำบาก
ขอมอบให้ฮฺยูหฺยินรอง” หฺยูเหวินหยาเอื้อมไปหฺยิบกล่องอีกใบส่งมอบให้หฺวาน-
เออร์เช่นกัน นางพลันหันหน้าบานด้วยของที่ได้ต้องตาต้องใจนางนัก

ฮฺยูหฺยินทั้งสองชำเลืองมองกันราวกับจะสื่อสารบางสิ่ง ก่อนที่ซิงหนึ่งจะ
เอ่ยปากขึ้น “แต่อย่างไรเจ้าก็ไปต้อนรับองค์ชายสี่ไม่ได้หรอกนะ” พวกนางยัง
ยืนย่นคำเดิม

“ข้าเข้าใจดี ข้าจะเก็บตัวอยู่แต่ในเรือนนี้ ไม่ไปรบกวนยใด ๆ”

สิ้นคำหฺยูเหวินหยา หญิงสาวทั้งสองก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ใส่กัน สองร่าง
พากันกลับไปอย่างสงบไร้การระราน การกระทำของหฺยูเหวินหยาสร้างความ
สงสัยแก่สาวใช้ที่อยู่ในสถานการณ์ยิ่งนัก นางจึงอดถามไม่ได้

“เหตุใดคุณหนูถึงโกหกเรื่องของเหล่านั่นล่ะเจ้าคะ ทั้งปิ่นและกำไลคุณ
หนูไปซื้อด้วยเงินของตนเอง ราคาที่แสนแพง เหตุใดถึงยอมโกหกแล้วมอบให้
ฮฺยูหฺยินทั้งสองไปง่าย ๆ เช่นนั้นล่ะเจ้าคะ ทั้งที่พวกนางชอบแก้มิ่งคุณหนู แล้ว
ยังสั่งห้ามไม่ให้คุณหนูไปต้อนรับองค์ชายสี่อีก”

เซียงเซียงทำหน้ามู๋ ไม่เข้าใจความคิดของนายตน ด้านหฺยูเหวินหยา
กระตุกยิ้ม นัยน์ตาทหวานมองเหม่อไปเบื้องหน้าคล้ายมองไกลไปถึงการณ์ใน
อนาคต ก่อนเอ่ยให้สาวใช้ฟัง

“อย่าเสียดายที่จะสละบางสิ่ง เพื่อให้ได้มาซึ่งอีกสิ่งทีปรารถนามากกว่า”
น้ำเสียงของนางมาดมั่นแน่น้วน

“หมายความว่าจะอย่างไรเจ้าคะ” ร่างเล็กข้างกายริบย่อนถาม ด้วยคุณหนู
ช่างเอ่ยวาจาลึกซึ้งจนคนคิดตี้นๆ อย่างนางฟังแล้วหาเข้าใจในความหมายไม่

หฺยูเหวินหยาหมุนกายไปสบตากับสาวใช้ มือเล็กจับกุมมือเซียงเซียง

แล้วยกยิ้ม “ของนอกกายหาเมื่อไรก็ได้ ข้าแค่สละสิ่งของเหล่านั้นหมายไ้ได้มา ซึ่งความสงบในใจ พวกนางคงจะเลิกวุ่นวายกับข้าไปสักพัก”

ทันทีที่สาวใช้ได้ฟังก็พยักหน้า ตอนนี้นางพอเข้าใจในการกระทำของคุณหนูขึ้นมาบ้าง แต่มีสิ่งหนึ่งที่ยังค้างคาใจเลยทวงถามอีกครั้ง “แล้วคุณหนูไม่อยากเห็นพระพักตร์องค์ชายสีแล้วหรือเจ้าคะ”

“อันนั้นมันอีกเรื่อง ข้าต้องอยากเห็นอยู่แล้ว”

“แล้วเช่นนั้นทำไมถึงยอมตอบรับคำสูญหินใหญ่ ว่าจะไม่ไปต้อนรับองค์ชายสีละเจ้าคะ” สีหน้าสาวใช้เคลือบแคลงสงสัย จนหญิงเหวินหย่าต้องเอ่ยตัดบทจบการสนทนา

“เอาเถิด ข้ามีวิธี เจ้าไปเตรียมของตามที่ข้าสั่ง แล้วรีบกลับมาละกัน” หญิงสาวลั่นคำสั่ง

แม้เสียงเสียงจะยังไม่เข้าใจในคำของคุณหนูเท่าไรนัก แต่นางก็รีบปฏิบัติ ตามอย่างเคร่งครัด

๑๓

หน้าประตูจวนเหิง ทุกคนยืนต้อนรับองค์ชายสีกันอย่างชื่นมื่น ขบวน
เสด็จแห่เกี้ยวหลังใหญ่ตกแต่งด้วยผ้าพลีเสื้อทองรอบด้านแสดงอำนาจมั่งมีของ
เจ้าของเกี้ยว ภายใญ่เยื้องย่างออกมาสู่สายตาทุกคู่ทันทีที่กึ่งกงคนสนิทเปิด
ม่านสีทอง

“ถวายนั่งชมองค์ชายสี” เสียงคนสกุลเหิงแซ่ซ้องนอบน้อมต่อร่างองอาจ
สูงโปร่ง ใบหน้าขาวนวลดั่งมิเคยต้องแสง เส้นผมดำรวบขึ้นแล้วสวมด้วยกวั้น
ทองเนื้อดี แสดงถึงยศถาบรรดาศักดิ์แก่ผู้ที่พบเห็น

เหิงเจี๋ยยังยอมรับองค์ชายสีซึ่งมีนามว่าหลี่ซื่อ ผู้ที่ใกล้เคียงตำแหน่ง
รัชทายาทที่สุดในเวลานี้ ทั้งสองเติบโตมาด้วยกัน เพราะหลี่ซื่อได้กราบบิดา
เหิงเจี๋ย อดีตแม่ทัพใหญ่ให้เป็นอาจารย์ฝ่ายบู๊ ทั้งสองจึงมีโอกาสได้รำเรียน
ด้วยกันเสมอ

เมื่อโตขึ้นองค์ชายสีก็ถูกตีกรอบให้มุ่งเรื่องราชกิจ ส่วนเหิงเจี๋ยมีหน้าที่
สืบทอดตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ พวกเขาจึงห่างหายกันบ้าง ทว่ายังคงรักใคร่
สนิทสนมเฉกเช่นเดิมมิเปลี่ยนแปลง ดังนั้นการกลับมาจากชายแดนของเหิงเจี๋ยที่
กินระยะเวลาจนถึงห้าปี จึงเป็นข่าวดีต่อหลี่ซื่อยิ่ง เขาจึงอดใจมาเยี่ยมเยียน

สหายรักไม่ได้

องค์ชายสี่ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น ขณะอยู่ในโถงรับแขกของจวนเหิง ทั้งเหิงเจี๋ยและสองศรีภรรยา นั่งเรียงกันโดยมีบ่าวรับใช้ยืนหลบมุมอยู่ด้านหลังตามมารยาท นัยน์ตาสีน้ำตาลกวาดมองฐูหยินของสหายสนิท ในขณะที่พูดคุยถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกับเหิงเจี๋ยอย่างเป็นกันเอง

ทางชีวหูผู้แสนเฉียบแหลมสังเกตเห็นท่าทีขององค์ชายสี่เหมือนกำลังมองหาใครบางคน จึงถือวิสาสะเข้าไปกระซิบข้างหูเจ้านายที่รักเพื่อบอกความ

“องค์ชายทรงมองหาใครหรือพะยะค่ะ” เสียงใหญ่ทักถามตามความที่รับมาจากขุนซื่อคนสนิท เขาก็สังเกตเห็นสายตาทลุกลุกลึกของสหายรักผู้มีฐานันดรศักดิ์เช่นกัน

“ข้าได้ยินมาว่าเจ้ารับอนุคนใหม่เข้าจวน แต่ข้ามิเห็นนางในที่นี้เลย”

ทันทีที่ผู้มีศักดิ์ใหญ่เอ่ยถาม ซิงหนิงกับหวานเอ๋อร์พลันใจกระตุก เกรงความที่นางห้ามปรามหญิงเหวินหย่าไว้จะรั่วไหล เหิงเจี๋ยพลางถอนหายใจก่อนเอ่ยตอบตามตรง

“นางเป็นเช่นนี้ละ มักเก็บตัวไม่ออกมาพบผู้ใด” เหิงเจี๋ยเอ่ยอย่างเย็นชา ฐูหยินใหญ่ได้ทีจึงเสริมต่อ “ใช่เพคะ นางคงอายุในรูปลักษณะแสนน่าเกลียด และคงเจียมตนเรื่องคำสาปร้ายจนไม่กล้าเข้าไปใกล้องค์ชายเพคะ” เสียงใสเอ่ยเป็นตุเป็นตะ

“อ้อ! เช่นนั้นคงจริงสินะที่ผู้คนเล่าลือกัน ที่มีข่าวสะพัดว่าอัปลักษณะนี้ต้องสาป เอ่อ... ข้าขออภัยที่เอ่ยตรงๆ ข้ามิได้ตั้งใจว่าร้ายอนุคนใหม่เจ้าหรอกนะเหิงเจี๋ย ความจริงนอกจากมาเยี่ยมเจ้า ข้าก็อยากมาทำความรู้จักอนุคนใหม่ของเจ้าสักครั้ง คงไม่ดีหากข้าที่สนิทกับเจ้าจะละเลยเรื่องนี้”

“กระหม่อมจะว่าอันใดได้ในเมื่อนางเป็นเช่นนั้นจริง ที่แต่งนางก็เพราะกระหม่อมได้ช่วยชีวิตท่านหญิงบิดานาง และท่านหญิงก็สำนึกในบุญคุณจึงส่งบุตรสาวมาตอบแทน แต่บุตรสาวสกุลหญิงที่ยังไม่ได้ออกรือนก็เหลือเพียงนางผู้เดียว กระหม่อมเอ่ยคำใดมิได้ จำใจต้องรับนางมา” เหิงเจี๋ยรำพึงรำพัน

เล่าความอึดอัดให้องค์ชายสี่ที่เป็นสหายสนิทฟัง

ทั้งหมดยังคงยกเรื่องนั้นเรื่องนี้มาเอ่ยเล่าจนตะวันคล้อย เพราะเวลาที่เห็นช่างสร้างเรื่องราวมากมายที่อยากเล่าชวนให้คนรู้ใจได้ฟัง ก่อนหลี่ซื่อจะกลับไปขอเดินชมสวนของจวนเหิง ที่ไม่ได้มาเยี่ยมเยียนนานหลายปีให้หวนคิดถึงความหลัง ทว่าในเวลาเดียวกันเหิงเจียงก็ได้รับความจากทหารที่เฝ้าค่ายฝึกว่ามีกลุ่มทหารฝ่าฝืนวินัยก่อการทะเลาะวิวาท ในฐานะผู้บังคับบัญชา เขาจึงต้องปลีกตัวไปตัดสินเรื่องราว โดยให้สหายรักพักผ่อนหย่อนใจตามอัธยาศัย

สองซูหยินเดินชิตประคบหลังองค์ชายสี่หมายทำหน้าที่แทนสามี พวกนางยิ้มหวาน เสียงขับขานแนะนำพื้นที่อย่างฉอเลาะ จนเข้ารับใช้ขององค์ชายสี่ต่างก้มหน้าแอบอมยิ้ม ทว่าองค์ชายสี่ผู้สูงศักดิ์ก็อยากรำลึกถึงความหลังมากกว่า ฟังเสียงเจื้อยแจ้วของสองซูหยินที่พร่ำแต่เรื่องในครอบครัว จนเขาต้องเอ่ยตัดบทขอเดินเพียงลำพัง

หลี่ซื่อเดินชมสวนกว้างที่ตกแต่งอย่างหรูหราไม่ต่างจากวังหลวง เบื้องหน้ามีสะพานหินโค้งพาดไปยังศาลากลางสระน้ำ และทอดยาวผ่านไปยังอีกฟากของจวนใหญ่ องค์ชายสี่ตั้งใจเดินตรงไปหมายรำลึกถึงความหลัง

การฝึกทวนอย่างมาดมั่นเพราะอยากเก่งกล้าแข่งกับเหิงเจียงที่อาจหาญมากความสามารถตั้งแต่วัยเยาว์ คือภาพความประทับใจหนึ่งที่ตราตรึงใจมิรู้หาย แต่วันคืนช่างผ่านไปรวดเร็วนัก จนเขากับสหายรักโตถึงวัยที่ต้องแยกตัวไปสร้างครอบครัว

ขณะที่ร่างใหญ่ตกอยู่ในความคิดหวนถึงความหลัง รุ่งๆ เสียงแหว่หวานก็ดังขับขานมาตามสายลม ช่างกังวานสะกิดใจผู้ฟัง ทั้งไพเราะและตรึงใจจนอยากจะสลัดความเคลิบเคลิ้ม

หลี่ซื่อหลับตาพริ้มฟังทำนองบรรเลงจากเครื่องดนตรีประหลาด เสียงเสนาะจับใจเช่นนี้แต่เขากลับไม่เคยฟังมาก่อน ร่างสูงใหญ่มีอาจสลัดความสงสัย จึงเดินตามหาที่มาของเสียง กงกงคนสนิทและผู้ติดตามเห็นเช่นนั้นจึง

อย่างเท้าก้าวประชิดติดตามนายไปในทันที

สองขย่าวหยุตอยู่หน้าประตูไม้ที่แสดงอาณาเขตของใครบางคนในฉวนเหิง นัยน์ตาสีน้ำตาลทอประกายมองป้ายไม้ที่ตัวอักษรว่า ‘เรือนซุ่นซู่’ บานประตูของเรือนเปิดกว้าง มิได้แสดงว่าเป็นเขตต้องห้ามอันใด ร่างใหญ่จึงเข้าไปในทันที

นัยน์ตาสีที่ชื่อทอดมองภายในที่ตกแต่งด้วยไม้ประดับและไม้ยืนต้นหลากหลาย แสงอาทิตย์ยามอัสดงส่องลงมายังพรรณไม้ที่ตัดแต่งงาม กายใหญ่เหลียวซ้ายแลขวา ชมบรรยากาศโดยรอบอย่างเพลินใจ กระทั่งพบมวลผีเสื้อบินขึ้นชมบุปผาหลากสีลันที่ส่งกลิ่นยั่วเย้า รอยยิ้มบุรุษพลันฉีกกว้าง

ยามนี้หลี่ซื่อประหนึ่งย่างกรายเข้าไปในแดนสวรรค์ ใจเต้นระทึกด้วยภาพดูจหวังฝันตรงหน้า นัยน์ตาสีน้ำตาลพรวาระยับด้วยแสงทองอำไพที่สาดลงมาในบริเวณกว้าง

‘แม้กระทั่งผีเสื้อย้งลุ่มหลง ข้าก็เป็นมนุษย์บุญชนคนหนึ่ง แล้วจะไม่ให้ข้าหลงเพื่อฝันก็คงหาได้ไม่’ เขาคิดพร้อมสอดสายสายตามองหาต้นเสี้ยวที่ตั้งราวกับสะกดจิต ช่างยั่วเย้าใจเขาจนไหวสั่น

ในที่สุดสายตาก็หยุดนิ่งเมื่อพานพบกับภาพหญิงสาวตรงหน้า ที่รายล้อมด้วยหมู่ผีเสื้อสีลันจับตาจำนวนมาก นางยกแขนสองข้าง ใช้มือจับสิ่งของประหลาดแต่เบาๆ บนริมฝีปากที่แฉ้มออกจากผ้าสีชมพูอ่อนที่พันโพกทั้งศีรษะดวงตางานที่โผล่พ้นจากการถูกปกปิดข้างคมหวน ทั้งแขนขาที่อ่อนยาวหนาและดกดำดูมีมนตร์ขลังจนไม่อาจละลายตาไปได้

“อู๊ย! ท่านเป็นใครกัน” เสียงสาวใช้ตั้งขึ้น หยุตเสียงดนตรีของหยุเหวินหยา พานพาให้องค์ชายสีหลุดจากภวังค์

“บังอาจ! พบองค์ชายแล้วยังไม่ถวายความเคารพ ยิ่งกล้ามาเอ่ยวาจาห้วนๆ อีก” กงกทที่ยืนข้างกายผู้มีศักดิ์เคียงเคียงกับหยุเหวินหยา จนทั้งสองต้องรีบยอบตัวทำความเคารพในทันที

“ลุกขึ้นเถิด ข้าต่างหากที่เสียมารยาทเข้ามาในเรือนของเจ้าโดยพลการ

มาทำลายเวลาส่วนตัวที่เจ้ากำลังเล่น... เอ่อ... เล่น...” เสียงองค์ชายสี่หยุดลง เพราะเขาไม่รู้ว่าเครื่องดนตรีในมือหญิงสาวตรงหน้าคือสิ่งใด นางจึงเอ่ยปากบอก

“ซวินเพคะ เป็นเครื่องดนตรีเก่าแก่ ปกติจะทำจากดินเผา แต่ซวินคือหลิวซิงของหม่อมฉันทำจากหินดาวตกเพคะ” หนูเหวินหยาส้ารวมคำ

“ซวิน อ้อ! ข้าไม่เคยฟังเสียงมันมาก่อน แล้วซวินนี้ทำมาจากหินดาวตกเขียวหรือ” เสียงใหญ่ถามไถ่อย่างใคร่รู้ ในขณะที่สายต่ายังจับจ้องซวินในมือของหญิงสาว

“เพคะ บิดาของหม่อมฉันได้มาด้วยความบังเอิญ และเห็นว่าหม่อมฉันเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง เลยมอบให้ไว้เป่าคลายเหงาเพคะ” หนูเหวินหยากล่าวเรื่องจริง ด้วยซวินนี้เป็นของเจ้าของร่างที่มักนำมาเป่าเพราะต้องอยู่ลำพังอย่างอ้ำว้างโดดเดี่ยว นางจึงมีเพียงเสียงเพลง หนังสือ การวาดภาพ และงานบ้านงานเรือนเป็นเพื่อน ซึ่งวิญญูณดวงใหม่ในร่างเห็นมันผ่านความทรงจำที่ถูกทิ้งไว้

“เช่นนั้นเจ้าก็คืออนุคนใหม่ของเหิงเจี้ยงสินะ” องค์ชายสี่ย้อนถามด้วยน้ำเสียงตื่นใจ

“เพคะ หม่อมฉันมีนามว่าหนูเหวินหยาศะ” สองมือเธอประสาน คีระชะโน้มลงเล็กน้อยอย่างดงาม

“อ้อ! นามช่างไพเราะ แต่น่าเสียดายนักที่ต้องเกิดมามีทุกข์ด้านรูปร่างเช่นนี้” น้ำเสียงเขาแสดงความเสียดาย สายตาฉายแววสงสารนางอย่างชัดเจน

“ขอบพระทัยที่ทรงเข้าใจและไม่รังเกียจหม่อมฉันเพคะ แต่หม่อมฉันต้องขอให้พระองค์รีบเสด็จกลับเพคะ หม่อมฉันกลัวพระวรกายอันสูงส่งของพระองค์จะติดคำสาปร้ายจากหม่อมฉัน” เสียงใสเอื้อนเอ่ยดูจนเชื่อ ทำเอาองค์ชายสี่สั่นความสำราญไม่ได้

“ฮ่าๆ คำสาปตามคำเล่าลือ ข้าว่าคงไม่มีหรอกกระมัง เพราะขนาดผีเสื้อสัตว์ที่ขึ้นชื่อว่าอ่อนโยนและรักสงบยังโฉบบินมาเกาะตามตัวเจ้ามากมายเพียง

นี่ หากมีคำสาปจริง พวกมันย่อมล้มล้มได้เร็วกว่ามนุษย์เป็นแน่” หลี่ซื่อเอ๋วย
แล้วขำ เพราะคิดเห็นแตกต่างจากคำเล่าอ้าง นัยน์ตาองค์ชายสี่มองรอบกาย
หญิงสาวตรงหน้าที่ยังคงมีผีเสื้อเกาะตามร่างกาย

หยุเหวินหยกได้ยืนเช่นนั้น ใจก็พลันเต้นแรง ด้วยทั้งในความคิดและ
การวางตัวที่เป็นกันเองจนนางเกือบลืมนั่นที่แตกต่าง ทว่านางก็ไม่ได้บอก
อุบายที่ตระเตรียม ด้วยใจหมายจะยลโฉมองค์ชายตรงหน้า

“เหตุใดเจ้าจึงมียอกไปรอรับข้าเล่า อย่าบอกกล่าวเรื่องราวรูปลักษณ์และ
คำสาปอีกนะ” องค์ชายสี่ถามต่อ

“เพคะ หม่อมฉันคิดเช่นนั้นจริง เพราะทุกคนไม่ได้มีความคิดเปิดกว้าง
เช่นองค์ชายเพคะ หม่อมฉันถึงต้องปลื้มตัวมาอยู่เพียงลำพัง” เสียงหยุเหวินหยก
หมองเศร้าชวนให้หดหู่หนัก

“เฮ้อ! เหิงเจียงนะเหิงเจียง ทำเจ้าทุกข์ใจโดยไม่รู้ตัวแล้ว อย่าถือสา
สหายข้าผู้นี้เลย นิสัยเช่นนี้เป็นมาแต่เล็กแล้ว และสูหยินทั้งสองก็ไม่ได้รับการ
ปฏิบัติแตกต่างจากเจ้าเท่าไรนักหรอก เพียงแต่เจ้าต้องเลิกเก็บตัว พยายาม
เข้าหาสามีให้มากกว่านี้” หลี่ซื่อสอนสั่งด้วยความหวังดี เขารู้นิสัยสหายรักว่า
แท้จริงแล้วมิได้เลวร้าย แต่เมินเฉยจนดูเย็นชาเท่านั้น

“ขอบพระทัยที่ทรงเป็นห่วงหม่อมฉันเพคะ แต่ความจริงอย่างไรก็
เปลี่ยนไม่ได้ หม่อมฉันมีรูปร่างเช่นนี้ แม่แต่สหายยังไม่มี แล้วจะให้เข้าหา
สามี หม่อมฉันเกรงว่าเขาจะกลัว หม่อมฉันไม่อยากจะเห็นท่าที่เช่นนั้นเพคะ”

หยุเหวินหยกทอดถอนใจ รำพึงรำพันถึงเมื่อก่อนที่เฝ้าหน้าและร่างกาย
ยังผิดรูป นึกถึงสายตาและการถูกหยามเหยียดสารพัด แม้ตอนนี้อยู่รูปลักษณ์
จะเปลี่ยนไปแล้ว แต่นางก็ไม่ยินดีให้คนจิตใจคับแคบเหล่านั้นได้เห็น และไม่
อยากถูกระรานจากสองสูหยินที่เกรงกลัวว่านางจะแย่งสามี

“เช่นนั้นข้าจะเป็นสหายตัวเอง” องค์ชายหนุ่มบอกพร้อมรอยยิ้ม หยุ-
เหวินหยกรู้สึกชื่นใจที่ไม่โดนรังเกียจ

ร่างนาซีไปยังกรงนกที่แขวนไว้ด้านข้าง มันถูกจัดเตรียมไว้โดยคำสั่ง

ของนางที่ให้เซียงเซียงไปหามา พร้อมกับดอกไม้และผีเสื้อจำนวนมาก

“องค์ชายทอดพระเนตรในกรงนี้ลิเพคะ หม่อมฉันก็เหมือนนกในกรงนี้
อยากจะมีสหายก็คงมิได้ ถึงองค์ชายจะลดพระเกียรติลงมาเพียงใด หม่อม
ฉันก็มีอาจไขว่คว้าเพคะ” เสียงเล็กตัดพ้อกับตนเอง

หลี่ซื่อได้ฟังก็ยิ่งสังเวช พลันเคลื่อนกายใหญ่เข้าไปใกล้กรงนก สองมือ
ขาวเอื้อมไปเปิดประตูกรงนั้นทันที หมายถึงนกที่ถูกจองจำโบยบินเป็นอิสระ
ราวกับจะลือให้หุยเหวินหยาก้าวออกจากกรงจับตัวเป็นอิสระดังนกตัวนี้ ทว่า
นกตัวน้อยกลับไม่ขยับ มันทำเพียงจ้องมองประตูกรงที่เปิดอยู่ แต่ไม่ยอม
โบยบิน

“ทำไมกัน” เสียงใหญ่อุทานด้วยความสงสัย

หุยเหวินหยาชยับกายเข้าไปใกล้ โนม้ตัวลงเล็กน้อยแล้วเอ่ยบอก “นก
ตัวนี้ก็เหมือนหม่อมฉันเพคะ ถึงจะมีประตูกว้างให้ออกไป แต่รูปลักษณะพิกล
พิการมีอาจโบยบินไปสู่ฟ้ากว้าง คล้ายหม่อมฉันมีอาจออกไปสู่ที่สาธารณะ ด้วย
เกรงว่าจะทำชื่อเสียงเสื่อมเสียเพคะ”

องค์ชายสื่รับรู้ได้ถึงความระทมทุกข์ที่แอบแฝงอย่างท่วมท้นในใจ
หญิงสาวนางนี้ นัยน์ตาสีน้ำตาลทอดมองร่างหุยเหวินหยาดังแต่ศิระชะจดปลาย
เท้าอีกครั้ง ภาพหญิงสาวที่พันหุ้มด้วยผ้าปิดทั้งศิระชะไม่เห็นแม้เรือนผม มี
เพียงดวงตาที่อ่อนโยนและริมฝีปากที่พันผ้า ทั้งร่างกายแขนขาลำตัวของนาง
ดูหนาใหญ่เกินสตรี เขาก็พลันเวทนาในความอภาพของนางยิ่ง

“หากเจ้าออกไปไม่ได้ เช่นนั้นคราวหน้าข้าจะมาหาเจ้าเอง ข้าตกลงแล้ว
ว่าต่อไปเจ้าคือสหายของข้า หุยเหวินหยาก” เสียงใหญ่เอ่ยบอกด้วยความ
หนักแน่นและยืมอย่างมีไมตรี

ใจของหุยเหวินหยาดันแรงอีกครั้ง ขนาดปฏิสระทุกหนทาง แต่เขาก็ยัง
คงหิบบยืนมิตรภาพและบอกจะพานางอีกโดยไม่คิดรังเกียจ ริมฝีปากบาง
คลี่ยิ้มด้วยความดีใจ

หากเป็นไปได้นางอยากให้ชายตรงหน้าเป็นสามีมากกว่าก้อนน้ำแข็งไว้

ใจผู้นั้นเสียอีก

ยามดวงตะวันลับดับแสง ท้องฟ้ามืดมัวประดับด้วยดวงดาราพราว
ระยับตาขิ้น ภายในเรือนชุ่นชู หยุเหวินหยานั่งบนเก้าอี้ไม้ มือจับพู่กันตัวด
ลายเส้นเป็นภาพวาด คราก่อนนางเคยวาดภาพเซียงเซียงที่เป็นสาวใช้และเป็น
เหมือนสหายเพียงคนเดียวที่มี ครานี้นางบรรจงสรรคร์สร้างภาพสหายใหม่อีกคน
นั่นคือองค์ชายสี่หสี่ชื่อ

ปัง!

เสียงประตูห้องถูกเปิดอย่างแรง ทำเอาหยุเหวินหยางถึงกับตกใจ ยัง
ปลายพู่กันแล้วมองอย่างสงสัยไปทางต้นเสียง

“คุณชาย!” เซียงเซียงอุทานเรียกผู้มาเยือนดังพายุด้วยความตื่น
ตระหนก

ร่างใหญ่ของเหิงเจียงเคลื่อนเข้ามาอย่างอุกอาจ ใบหน้าหล่อเหลาถมึงทึง
อย่างเด่นชัด เขาก้าวไปหาหยุเหวินหยางด้วยโทสะแรงกล้า

หยุเหวินหยางที่ได้ยินเสียงเซียงเซียงอุทานว่าคุณชาย ก็พอเดาได้ว่าคง
เป็นเหิงเจียงมาเยือน จึงรีบวางพู่กันและขยับกายมาด้านข้างโต๊ะ ยืนในท่าสงบ
เพื่อรอพบสามีตน แม้ภายนอกจะดูสงบนิ่ง แต่ในใจหยุเหวินหยากลับเต้นแรง
ด้วยความตื่นเต้น เพราะนี่คือครั้งแรกที่อนุภรรยาผู้นี้จะได้ลโฉมสามี เพราะ
ครั้งก่อนนางอยู่ใต้ผ้าคลุมมวงคลทำให้เห็นได้เพียงเค้าร่าง จากนั้นก็หมดสติ
เพราะพิษไข้ไปเสียก่อน

ทันทีที่ร่างสูงใหญ่เผยตัว ดวงตาหวานก็เบิกโพลงด้วยความตกใจ
รูปร่างชายตรงหน้าช่างสูงตระหง่าน แขนขาเรียวยาวกำยำ เรือนผมสีดำสนิท
ดูขลุ่ยนิล คิ้วเรียวเข้มสมส่วนกับโครงหน้าเรียว จมูกโด่งสันรับกับริมฝีปาก
หยักได้รูป นัยน์ตาสีนิลดำขลับคู่่นั้น เพียงแรกพบสบตานางก็จำได้ทันทีว่าเขา
คือชายในฝันที่เฝ้าถวิลหา

ใจของหญิงสาวเต้นถี่ ร่างเกร็งไปทั้งตัว เหตุใดสามีนางถึงมีหน้าตาพิ่มพ์

เดียวกับชายในฝันไม่ผิดเพี้ยนเช่นนี้ แต่ในความฝัน ริมปากหยักนั้นยิ้มละมุน
เสมอ ดวงตาคมทอแสงแห่งรักทุกครั้ง ทว่าชายตรงหน้ากลับบึ้งตึง อีกทั้ง
นัยน์ตาดำยังฉายแววเย็นชา เพียงแค่ปลายตามองก็รู้สึกถึงความกดดันมหาศาล

“เจ้านี่เจ้าเล่ห์เสียจริง กล้ามากถึงขนาดใช้เล่ห์เหลี่ยมจิ้งจอกหลอกล่อ
องค์ชายสี่” ร่างใหญ่แผดเสียงเข้ม หัวคิ้วขมวดจนแสดงความโกรธ

หยูเหวินหยาทกใจในคำที่ได้ฟัง มั่นรุนแรงจนใจเธอซา และที่หน้าตื่นใจ
ไปกว่านั้นก็คือ แม้กระทั่งน้ำเสียงที่เปล่งออกมายังเหมือนกับเสียงของชาย
ในฝันราวกับเป็นคนคนเดียวกัน ภาพความหวานซาบซ่าน ความอบอุ่นถูก
ฉีกทิ้งด้วยภาพปีศาจตรงหน้า

“ท่านพี่เอ๋ยสิ่งใดหรือเจ้าคะ ข้าไม่เข้าใจ” หญิงสาวสะกดกลั้นอารมณ์
พยายามตอบกลับด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง แต่เขากลับฟังแล้วเหมือนนางยกย่อน
แสสร้งทำเป็นไม่รู้

“เจ้าหลอกล่อองค์ชายสี่มาเรื่องนี้ แล้วใช้เล่ห์ขอให้พระองค์เป็นสหาย
และยอมรับปากจะพาเจ้าไปเที่ยวในวัง เจ้าจะบอกว่าไม่รู้เรื่องนี้” ร่างสูงใหญ่
มีสีหน้าตึงเครียด หากนางอยู่อย่างสงบเขาก็ยังพอรับได้ ถึงแม้คนอื่นจะกล่าว
ถึงเรื่องคำสาปก็ตาม แต่นางกลับกล้าช่วยยื้อให้องค์ชายสี่พาเข้าวังหลวง สตรี
แบบนี้หาแสนเดียวดฉันท์

ในใจหยูเหวินหยาทหวังหนัก นางแค่อยากเห็นพระพักตร์องค์ชายสี่
ไม่ได้คิดหลอกล่อแต่อย่างใด ทั้งไม่เคยขอให้้องค์ชายสี่เป็นสหายด้วยซ้ำ และ
ไม่ได้ขอให้พาไปเที่ยวที่ใดทั้งสิ้น แต่สามีนางกลับมาพูดเองเออเองฝ่ายเดียว
ทั้งยังว่านางใช้เล่ห์จิ้งจอกอีก ความรู้สึกตอนนี้ทั้งเจ็บหน่วงและปวดหนีบ

หญิงสาวขบริมฝีปากอย่างอึดอั้น นับหนึ่งถึงสิบในใจก่อนตัดสินใจเอ่ย
คำต่อ

“ข้าไม่เคยขอให้้องค์ชายสี่พาไปที่ใด ส่วนเรื่องสหายนั้น องค์ชายเป็น
ฝ่ายเอ่ยเอง ข้าเป็นเพียงแค่หญิงศักดิ์ต่ำ เป็นแค่อนุลัษณ์ ของท่านพี่ แล้วข้า
จะเอาอำนาจใดไปจูงใจองค์ชายผู้มากด้วยอำนาจบารมีได้ ท่านพี่เอ๋ยเช่นนี้

“ไม่ยุติธรรมกับตัวข้าเลย ข้าก็ถือว่าเป็นภรรยาท่าน แม้เพียงแค่นี้ในนาม แต่ตัวข้าก็หวังอยู่อย่างสงบ ไม่แม้แต่จะออกไปสร้างความสะดวกร้อนให้คนในจวน และยังไม่เคยเตร็ดเตร่ไปมาให้คนเสียขวัญด้วยซ้ำ แค่นี้ข้ายังแสดงความจริงใจไม่พออีกหรือ”

มีนางสิ้นเล็กน้อย ด้วยกำลังสะกดกลั้นความรู้สึกและน้ำตาไม่ให้ไหลต่อหน้าชายใจน้ำแข็งผู้นี้ เพราะหากเห็นน้ำตา เขาคงหาว่านางใช้เล่ห์เหลี่ยม จึงจอกเรียกเรื่องความสงสารอีกเป็นแน่

เหิงเจียงถอนหายใจยาว ใจเขาสงบลงบ้างเมื่อได้ฟังความจากปากภรรยา ทว่าอีกใจก็ยังเคลือบแคลงในตัวนางอยู่ดี เพราะนางเคยใช้เล่ห์ทำให้เขายอมลดตัวไปรับนางเข้าจวนด้วยตัวเองมาแล้ว จึงพอรู้ว่านางฉลาดหลักแหลมเพียงใด

“ขอให้เป็นเช่นที่เจ้าว่าแล้วกัน หากไม่เป็นเช่นนั้นข้าคงอยู่เฉยไม่ได้ เพราะข้าเกลียดสตรีมากเล่ห์ที่ชอบเรียกร้องความสนใจเป็นที่สุด” ร่างใหญ่ลั่นคำหนักแล้วจากไปอย่างหุนหันราวกับพายุเช่นเดียวกับตอนมา

ทันทีที่ร่างสามีลับสายตา หุยนวินทยาพลันทรุดกายลงบนพื้นทันที ความเจ็บหน่วงกลางใจที่ได้รับทำให้ลุกไม่ไหว จนเขียงเขียงต้องเข้ามาพยุง มือเล็กเกาะฝ่าฝ่ามือหน้าออก เฝยน้ำตาที่ท่วมทับันทะเล็ก

“คุณหนู! อย่าร้องอีกเลยเจ้าคะ” มือเล็กของสาวใช้จับผ้าเช็ดซับหยาดน้ำใสที่ไหลรินจากดวงตาหวาน ใจนางเจ็บไม่น้อยไปกว่าคุณหนู เพราะนางได้ยินและรับรู้เรื่องราวทุกสิ่ง รวมถึงรู้ว่าด้วยว่าคุณหนูไม่ได้เอ่ยขอสิ่งใดจากองค์ชายสักอย่าง นางจึงเข้าใจความรู้สึกที่กล้ากลืนนี้ของคุณหนูเป็นอย่างดี

ในยามสายที่ดวงอาทิตย์สาดแสงอ่อน สายลมแผ่วเบาพัดผ่านเรือน ชื้นชุ่มกลิ่นดอกไม้หอมฟุ้งสดชื่น หุยนวินทยาตัดสินใจละทิ้งความแค้นใส่ลดนางกลับมาลุกขึ้นยืนหยัดใหม่อีกครั้ง มือเล็กบักดอกไม้ไม้สีสดสวยลงในแจกันลายเมฆาเขียว โดยมีหมอทรงจู้ยรูปงามตั้งอิสตรีคอยส่งดอกไม้ให้อยู่ข้างกาย

ขณะที่เซียงเซียงไปเตรียมล่ำรับอาหารว่าง

ชีวหูกุนซื้อคนสนิทของเหิงเจียงเข้ามาในเรือนตามคำสั่งเจ้านาย ที่ให้มา
แจ้งว่าในวันพรุ่งจะพานางเข้าวังตามบัญชาขององค์ชายสี่ แต่เมื่อมาถึงกลับพบ
ชายร่างสูงโปร่ง ใบหน้าหวานประหนึ่งหญิงสาวคอยส่งดอกไม้ให้นายหญิงน้อย
ของตน ทั้งสองยังส่งรอยยิ้มให้กันอีก

ชายหนุ่มเห็นเช่นนั้นก็พลันอดคิดถึงเรื่องบัดสีไม่ได้ จึงส่งเสียงกระแอม
ดังคล้ายจะเตือนทั้งสองว่ามีผู้อื่นดูอยู่ เมื่อหยูเหวินหยากับหรงจู้ได้ยินเสียง
ก็หยุดมือแล้วหันมองตาม ปรากฏว่าผู้มาเยือนคือชีวหู คนสนิทของเหิงเจียง
ทั้งสองจึงยืนกายลุกขึ้นยืนต้อนรับผู้มาใหม่

“คารวะน้อยหญิงน้อย มิทราบที่กำลังสนุกกับสิ่งใด ถึงส่งเสียงหัวเราะ
ดังไปยังประตูเรือน” เสียงใหญ่ถามอย่างนอบน้อม ทว่าแฝงความดูเข้มเอาไว้
ทั้งยังส่งสายตาชำเลืองมองหรงจู้ คล้ายไม่พึงใจในตัวหมอผู้หนึ่งที่มาสนิทสนม
ใกล้ชิดกับภรรยาผู้เป็นนาย ซึ่งหยูเหวินหยาก็พอตูดอกในทันที

“ข้ากำลังจัดดอกไม้ และท่านหมอก็มาช่วยข้าเลือกว่าดอกไม้ใดเข้ากัน”
เสียงใสเอ่ยพร้อมแย้มยิ้มอย่างสุขุม นางวางตัวคนละแบบยามอยู่กับหรงจู้
ซึ่งชีวหูที่ฉลาดเป็นกรดก็พอมองออก จึงถามหยิ่งเชิงต่อ

“แล้วท่านหมอไม่มีกิจใดทำหรือ ถึงว่างมานั่งเล่นดอกไม้กับนายหญิง
น้อยเช่นนี้” วาจาของชีวหูแอบแฝงความนัย เขาจะลือให้หมอผู้นี้รู้ว่าตัวเอง
ไม่ทำหน้าที่หมอ แต่มาเสนอทำในสิ่งที่ไม่ใช่หน้าที่

หรงจู้ที่ก้มศีรษะอย่างนอบน้อมได้ฟังก็อดขุ่นข้องไม่ได้ แต่ก็พยายาม
สงบนิ่งไม่แสดงท่าทีใดๆ เพราะชายตรงหน้าหล่อเหลาต้องตาเขายิ่ง

“ข้าน้อยมาดูแลสุขภาพนายหญิงน้อย เพราะช่วงก่อนนายหญิงน้อยป่วย
ข้าเลยเกรงว่านายหญิงน้อยอาจป่วยอีกได้” หรงจู้ตอบ เสียงของเขาเล็ก
เหมือนสตรีจนชีวหูถึงกับอึ้งไปชั่วครู่

“ท่านชีวหูมาหาข้ามีเรื่องอันใดหรือ” หยูเหวินหยาก็เนบพสนทนาเงิบ
ไป จึงเอ่ยถามขึ้นทันที

“อ้อ! ข้าน้อยรับคำจากคุณชายให้มาแจ้งนายหญิงน้อย ว่าในวันพรุ่งนี้ คุณชายจะพานายหญิงน้อยเข้าวังตามรับสั่งขององค์ชายสี่ขอรับ” ชิวทูกกล่าวบอกจุดประสงค์ของการมา

“ขอบคุณมาก ไข้ข้าจะเตรียมตัว” หทัยเวนิหยาตอบรับ

“เช่นนั้นข้าน้อยขอตัว” ร่างใหญ่ค่อมตัวลา

ทว่าในจังหวะนั้นนางเห็นสายตาระยิบระยับที่ทรงจู้ยทอดมองไปยังร่างที่ก้มโค้ง ก็รู้ได้ทันทีว่ามันเหมือนสายตาทาหญิงสาวที่จ้องมองชายที่ต้อใจ ในฐานะสหายนางก็อดไม่ได้ที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

“ประเดี๋ยวก่อน! ข้ามีเรื่องอยากทราบท่านได้หรือไม่” หทัยเวนิหยาเอ่ยขึ้น

“เรื่องใดขอรับ ขอให้บอกมา หากไม่หนักหนา ช่วยได้ข้าน้อยก็จะช่วยขอรับ”

“ข้าขอรบกวนท่านไปซื้อของที่ตลาดได้หรือไม่”

“อ้อ! หากเป็นเรื่องนั้นยอมได้ขอรับ นายหญิงน้อยอยากได้สิ่งใดขอให้บอกมาขอรับ ข้าน้อยจะรีบไปในทันที” ชิวทูรีบตกลง

“ดีเลย ขอขอบคุณท่านมาก แต่ท่านแค่ไปช่วยถือก็พอ เพราะข้าบอกสิ่งที่ต้องการแก่ท่านหมดไว้แล้ว ประเดี๋ยวก่อนท่านหมอมจะเป็นผู้ไปเลือกให้ข้า ขอให้ท่านช่วยอำนวยความสะดวกด้วย”

ทรงจู้ยได้ฟังก็พลันตกตะลึงที่นายหญิงน้อยกล่าวเช่นนั้น แต่เขาก็ยังไม่พูดสิ่งใด เพราะหากได้ไปกับชายตรงหน้า ต่อให้ต้องปิ่นหน้าผาเขาก็จะไปทันที ในใจทรงจู้ยลอบรำรังด้วยความดีใจ

“ท่านหมอมือเป็นชายชาติตรี คงไม่ต้องห่วง ข้าน้อยคงไม่จำเป็นต้องไปช่วยหรอกขอรับ”

“ข้าคงขอมากไปสินะ คงทำท่านลำบาก ข้าขออภัย” หทัยเวนิหยาตัดบทด้วยคำขอโทษ ทำเอาชิวทูรู้สึกผิดที่ปฏิเสธ จึงรีบตอบรับด้วยความเกรงใจ

“ไม่ต้องขอรับ ข้าน้อยยินดี” ลิ่นเสียงตอบ ชิวทูกก็หมุนกายเดินนำทรงจู้ย

ไปทำกิจตามคำขอของนายหญิงน้อย

ร่างโปร่งของทรงจู้ยียบตามทันที ในขณะที่ข้าก้าวตาม เขาหันกลับไปมองหยูเหวินหยก ก่อนขยิบตาเหมือนส่งสัญญาณว่าขอบคุณ

นายหญิงน้อยก็ยิ้มกว้างให้สหายใหม่ในร่างชายแต่ใจหญิง นางสัมผัสได้ว่าเขาเป็นคนดี มีความจริงใจไม่เสแสร้ง จึงยอมคบหาและคอยช่วยเหลือ ส่วนเขาจะขโมยใจลูกน้องของชายหน้าหน้าแข็งได้หรือไม่ นั่นก็อยู่ที่พรหมลิขิตแล้ว นางคิดเช่นนั้น

ณ ตลาดกลางเมือง ชิวหูรู้สึกรู้สึกอึดอัด เพราะไม่เพียงแค่ออกมาซื้อ ของกับบุรุษด้วยกันเท่านั้น ชายคนนี้ยังมีท่าทีที่ตั้งสติ คอยชม้อยชม้ายชายตาแลเขาตลอด ซึ่งเขาก็แสร้งทำเป็นไม่เห็น หวังให้การซื้อของนี้สิ้นสุดโดยเร็ว

ทรงจู้ยิปาชีวะหมายังร้านสมุนไพร เขาบอกชื่อสมุนไพรแก่เจ้าของร้านเสียหลายชื่อ จึงใช้เวลามากกว่าจะจัดเสร็จ ในระหว่างนั้นทรงจู้ยิปาก็ได้ที่พาชายหล่อเหลาไปเลือกซื้อของ โดยอ้างคำของหยูเหวินหยกว่านายหญิงน้อยฝากซื้อ ทำเอาชิวหูต้องเดินตามทรงจู้ยิต้อยๆ และถือนั่นถือนี่ตามใจชายอ้วนอ้วนผู้นี้

“ท่านชิวหู ท่านว่าป้ายหยกนี้งามหรือไม่” ทรงจู้ยิปยายามชูหยกให้ชายหนุ่มหน้าบึ้งดู แต่เขาก็กลับปัดออกด้วยรู้สึกอายส่ายตาผู้คนที่จ้องมอง หยกเขียวจิ้งจิ้งหล่นลงบนพื้นหักเป็นสองซีกในทันที แทนที่ทรงจู้ยิปจะได้หยกสวย กลับกลายเป็นว่าต้องได้หยกเสีย ทั้งยังต้องเสียเงินจ่ายค่าหยกที่หักและนำกลับมาโดยปริยาย

ร่างใหญ่ของชิวหูรีบเดินนำกลับไปยังร้านสมุนไพร หมายไปรับของแล้วรีบจบภารกิจที่น่าอึดอัดนี้เสียที เมื่อสองร่างใกล้ถึงจวน จู่ๆ ม้าพยศตัวใหญ่ก็วิ่งมาอย่างคึกคะนอง ทรงจู้ยิปันปรีกายเข้าไปผลักร่างใหญ่กว่าจนล้มลงหลบพ้นทางม้าพร้อมกัน

ร่างออรชรของทรงจู้ยิปาทบทับบนกายกำยำของชายชาติมังกรบ มัดกล้าม

ของชายเบื้องล่างแข็งแกร่งจนชายใจหญิงอ่อนระทวย ใบหน้าเรียวหวานดุจสตรีเข้าใกล้ใบหน้าคมเข้ม ปลายเส้นผมสีน้ำตาลสลายของทรงจ้วยสยายลงปรกระตันคอ ยิ่งขับให้ชายตรงหน้างามเหมือนสตรีมากยิ่งขึ้น

ชั่วพริบตาหนึ่งใจชายซาตหรืออย่างชีวหูพลันกระตุกเต้น ในแวบหนึ่งเขาเห็นชายตรงหน้าเป็นหญิงงามชวนเคลิ้มฝัน ทันใดนั้นสติสัมปชัญญะก็กลับมา แล้วนึกได้ว่าคนตรงหน้าคือบุรุษเพศเดียวกัน จึงรีบใช้แขนที่เต็มไปด้วยมัดกลมดำดันร่างชายที่เบาดุจสตรีออก

ด้านทรงจ้วยถึงกับหน้าแดงกำ เขาหมายช่วยผลักกายใหญ่ให้พ้นทางมาไม่ได้ตั้งใจให้เกินเลย แต่อีกใจก็ปลื้มปริ่มที่ได้สัมผัสชายของอาจผู้นี้อย่างแนบชิด ใจเขาเลยยิ่งลุ่มหลงชีวหูจนยากจะถอนตัว มือขาวหยิบหยกครึ่งซีกที่หักยึดใส่มือใหญ่ของชีวหูในทันที

“ท่านทำหัก ดังนั้นท่านต้องรับผิดชอบ ช่วยรับไปหนึ่งซีก” เสียงหวานเอ่ยบอก พร้อมรีบเดินนำออกไปด้วยกลัวชายหนุ่มจะปฏิเสธ

ชีวหูมองหยกเขียวในมือ เขาไม่ได้ชอบหยกนี้ แต่คำที่ได้ฟังเมื่อครู่บอกว่าเขามีส่วนทำให้มันหัก ดังนั้นเขาควรเก็บไปครึ่งหนึ่ง เมื่อตรองความนั้นชั่วครู่แล้วก็ตัดสินใจกำหยกไว้ในมือก่อนเดินกลับจวน

ยามรัตติกาล ดวงจันทร์สาดแสงนวลส่อง ทิวท้งจวนดับแสงตะเกียง
เพื่อเข้าสู่นิทรา หุยกเหวินหยงหลับพริ้มอย่างอ่อนเพลีย ดวงจิตดำดิ่งลงลึกเห็นภาพฝัน ผ่านหมอกควันลอยเลื่อนลงสู่พื้นดิน ราตรีนี้นางพบว่าตัวเองมีฤทธิ์เดช ล่องลอยจากฟ้าลงสู่เบื้องล่างหมายช่วยวิญญาณผู้น่าสงสาร

“หยุดประเดี๋ยวนี้ ท่านกำลังทำวิญญาณนี้เจ็บ” ลิ่นเสียงหวาน กายกำยำสูงใหญ่ในชุดดำก็หันมาจ้องมอง เขาคือชายคนเดียวกับในฝันเช่นทุกครา แต่นางในตอนนั้นไม่รู้จักและมีสัมผัสซึ่งใดกับเขา ร่างใหญ่ขมวดคิ้วเข้มแล้วจ้องตาดูใส่อย่างน่าเกรงขาม

“ไม่ใช่เรื่องของเจ้า ปีศาจตัวนี้มากเกินไป หากมิกำจัด ไม่นานคงเป็น

ภัยร้าย” เสียงหัวเราะบอก แต่นางกลับยอมไม่ได้

“ผิดอะไรก็ไปตัดสินในนรกเถิด ไม่ควรมาทำการเองเยี่ยงนี้ะท่าน ยมทูต” นางตักเตือนชายตรงหน้า ทว่าเขากลับไม่พอใจ ด้วยเขาคือยมทูตระดับสูงที่ทำงานขึ้นตรงต่อท่านเจ้านรก ดังนั้นสิ่งใดที่เขาตรงแล้วว่าดี เจ้านรกก็ยอมว่าดีด้วย

“เจ้าอย่ายุ่งเลยดีกว่า กลับไปยังที่ของเจ้าเถิด” เสียงใหญ่บอกปิด ทว่านางตั้งต้นจะยุ่งเกี่ยว เพราะอดสงสารวิญญาณนั้นไม่ได้

ร่างบางพลันเดินเข้าไปใกล้ขึ้น ทว่าจังหวะนั่นเอง วิญญาณที่ลี้มพิบบนพื้นก็อาศัยจังหวะที่ทั้งคู่สนทนากันเบี่ยงหลบตาใหญ่ของร่างในชุดดำทะมึนแล้วหมายมุ่งไปดูตุโอะเซียนจากกายเล็ก มือที่เติมไปด้วยเล็บยาวดุจจอกแหลมพุ่งเข้าไปร่างบาง ยมทูตรีบปรีเข้าโอบพาสองร่างถลาไปพร้อมกัน ทั้งสองหมุนตัวดกอดกันแน่นแล้วแอบอิงที่ต้นไม้ใหญ่

นัยน์ตากมจับจ้องใบหน้าหวานที่งามจนชายากจะละลายตาได้ ในขณะที่ร่างบางก็จ้องหน้ายมทูตที่ใกล้เพียงฝ่ามือ สองร่างประชิดแนบแน่นจนความร้อนถ่ายเทและแผ่ซ่าน

“เจ้าปลอดภัยดีหรือไม่” เสียงทุ้มหนึ่งเรียบเอ่ยถาม ทว่าช่างทรงเสน่ห์เสียจนนางใจลั่นไหว ดวงตากลมยังคงจ้องใบหน้าคมไม่วางตา จังหวะนั่นเองนางก็เห็นอกกำยำถูกทรงเล็บแหลมแทงทะลุร่างใหญ่

“ท่านยมทูต!” นางร้องเสียงดังลั่นอย่างตื่นตระหนก

เหตุเหวินหย่าหลุดออกจากห้วงฝัน ร่างบางหอบหายใจถี่ ความรู้สึก
ตื่นตระหนกยังคงค้างคาอยู่ในใจไม่เลือนหาย

“ข้าฝันอีกแล้ว ฝันเห็นท่านอีกแล้ว ท่านเป็นใครกันแน่ ท่านคือยมทูตอย่างนั้นหรือ แล้วที่ท่านเคยเรียกข้าในฝันว่าอีหลิน แสดงว่าชื่อนี้คือชื่อของหญิงคนนั้นแน่ๆ แต่ยามนี้ข้าไม่ได้นอนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ แล้วเหตุใดจึงฝันถึงท่านทั้งคู่ได้เล่า”

